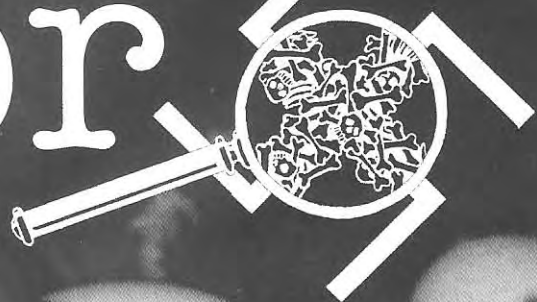

monitor

-antifascistisk tidsskrift nr: 2 1998

Hatmusikk i krise

Spesial:

Fra gammelnazistenes mørkeloft

Nå
med

expo

Innrømmer terrorkontakter

Den kjente nazisten Per Øyvind Monge fra Eidsvoll innrømmer kontakt med britiske terrorister.

I forrige nummer av Monitor kunne vi melde at terroristgruppen Combat 18 vurderte Norge som et av flere land de kunne slå seg ned i. Samtidig var den norske avdelingen av Blood and Honour oppført, sammen med Fritt Forum, på terroristenes kontaktliste.

INNROMMER KONTAKT

I et intervju med dagsavisen Arbeiderbladet innrømmer lederen for Blood and Honour i Norge, Per Øyvind Monge fra Eidsvoll, at han er kontaktperson for Combat 18. Monge, som er under etterforskning etter å ha blitt anmeldt for vold, hevder at de ikke har lovet C18 å gjennomføre voldshandlinger i Norge.

Per Øyvind Monge

GRETEN KNUTSEN

Michael Knutsen er ikke fullt så begeistret. Det opplyses det at Fritt Forum har søkt juridisk bistand i forbindelse med at deres plass på kontaktlisten ble omtalt. Knutsens argument er at adressen som ble trykket i C18 bladet Strikeforce er foreldet. Heldigvis har det C18 lojale Blood and Honour Scandinavia rettet opp dette og gjort behørig oppmerksom på Fritt Forums nye adresse. Forbindelsene mellom Combar 18 og Fritt Forum er forøvrig så godt dokumentert at vi tror Dagsavisen kan ta et eventuelt søksmål fra Knutsen med stor ro.

Grotesk jødehets

Norske høyrekstremister har lagt ut grov jødehets på internett. Norsk Forening mot Antisemittisme vurderer anmeldelse.

Monitor har ved flere anledninger skrevet om Norwegian Resource page, som drives av Fritt Forums medarbeider, Knut Halvorsen. Hjemmesiden opererer på rennesteensnivå og er grenseløs i sin hets mot folkegrupper.

TALMUD

Under overskriften Talmud - Jødedommens helligste bok avslørt og dokumentert, bringes det til torgs de mest hårreisende påstander om jødedommen. Artikkelen er ført i pennen av noen som kaller seg "The old order brotherhood". Ved hjelp av løsrevne sitater og feiltolkninger søker artikkelforfatterne å bevise at jødedommen er en barbarisk religion. Artikkelen er full av utsagn av denne typen:

"Talmud er spekket med besettelser av toaletter og ekskrementer, og ble også vist i Spielbergs "Schindlers Liste", der han viser et jødisk barn som hopper ned gjennom toalettet i en utedo, og faller ned i en dam av flytende ekskrementer. Der møter barnet to andre jødiske barn, delvis nedseilte avføring, som sier til inntrengeren at denne kloakkammen er deres gjemmede, og at han må finne seg et nytt. Det er slike motbydelige og morbide, psykotiske bilder jødiske barn blir utsatt for på filmer om Holocaust, og for den saks skyld, i Talmud også."

VURDERER ANMELDelse

Leder i Norsk forening mot Antisemittisme, Kristoffer Gjøtterud, opplyser at foreningen har gjennomgått materialet og at de vil søke juridisk bistand for å finne ut om en anmeldelse vil kunne føre frem i rettsapparatet.

VITSER

Artikkelen om Talmud er ikke det eneste eksemplet på at Halvorsen beveger seg i kloakken. Han har også lagt ut en egen side med vitser. Siden er utformet som en matematikkprøve for pakistanere. Man skal fylle ut med navn og hvilken gjeng man tilhører. Deretter presenterer Halvorsen matematikkoppgaver av denne typen:

*Ayatollah er hallik for 3 horer. Hvis prisen er 400 kroner for hvert k**ll, hvor mange k**ll må hver hore foreta hver dag for at Ayatollah skal kunne kjøpe heroinen sin for 4400 kroner pr.dag?*

Mens Fritt Forum forsøker å fremstå som et intellektuelt tidsskrift, hvor redaksjonsmedlemmene er oppført med akademiske titler, gjør medarbeiderne sitt ytterste annetsteds for å undergrave dette forsøket. Med hensyn til intellektuelt nivå har Halvorsen nådd det absolutte nullpunkt.

Olsen arrestert - igjen.

Den kjente dobbeltmorderen og høyreekstremisten Johnny Olsen er arrestert igjen, siktet for drapsforsøk etter at en 19 år gammel kvinne ble skutt i benet.

Natt til 5. april ble Johnny Olsen nektet adgang av dørvakten på et utested i Oslo. Han kom tilbake med noen venner og det brøt ut slagsmål mellom dem og noen andre som var tilstede. I følge politiet ble det skutt med et skytevåpen, og viftet med øks. I tillegg til kvinnen som ble såret av skudd, skal en annen person ha blitt hugget i benet. Olsen skal ha båret øksen.

STJAL TAXI

Etter skytingen truet høyreekstremistene en taxisjåfør med skytevåpen og stakk av med taxien. Etter en vill biljakt gjennom Oslos gater endte ferden da taxien kolliderte mot en lysboks på byens østkant. En revolver som ble kastet ut gjennom bilvinduet ble senere funnet utenfor Postgribygget.

Olsen og to andre ble pågrepet og siktet for

drapsforsøk.

DOM PÅ 6 ÅR

Den 6. februar i år ble Johnny Olsen idømt seks års fengsel, hvorav fire år betinget. Bakgrunnen var en skyteepisode på en pub i Oslo i juli 1995 hvor Olsen truet antirasister med pistol før han, etter å ha skutt i taket, rømte på en kapret sykkel. Olsen ble også dømt for skyteepisoden på Helsefyrt den 17. mai 1996, hvor han skjøt mot demonstrerende antirasister og skadet en tilfeldig forbipasserende i hånden.

ANKESAK

Dommen mot Olsen er ikke rettskraftig ettersom han etter noe betenkningstid bestemte seg for å anke. Det er ukjent når ankesaken kommer opp. En annen kjent ekstremist på stedet var Tom André Eid Larsen, som nylig ble siktet i

Foto: Oslo politikammer

Johnny E. Olsen, her forevige av politiets fotograf, er siktet for drapsforsøk.

forbindelse med en stygg knivepisode på Sinsen i Oslo, hvor en pakistansk mann fikk punktert den ene lungen. De to som ble siktet sammen med Larsen i denne saken er Petter Gundersen og Werner Holm, begge velkjente høyreekstremister

Velkommen til Expo

Monitors svenske søstertidsskrift, Expo, har gjennom tre år vært en pest og plage for svenske nazister. Samtidig har bladet vært respektert i svensk almennhet og media for sitt høye journalistiske nivå og sine skarpe analyser.

På grunn av økonomiske problemer har bladet nå midlertidig gått inn.

Som en del av et internasjonalt nettverk ser vi det som en plikt å ikke unne nazistene fornøyelsen av å se et av våre søstermagasiner gå nedennom og hjem. I tiden fremover vil vi derfor trykke artikler fra Expo.

På sikt vil dette muligvis føre til utvidet sidetall i Monitor. Samtidig som vi beklager at Expo er gått inn, kan Monitors lesere glede seg over mer og bedre stoff fra vårt nærmeste naboland. Den første smakebiten finner dere på side 16 - 19.

Vi vil samtidig takke Expo for bildene på omslaget til dette nummeret.

Ingen tilgivelse!

Etter den annen verdenskrig ble mange tusen nordmenn dømt for medlemskap i Nasjonal samling, som krigsprofiterer og for å kjempe på tysk side i Waffen-SS. Mange av disse sonet sine dommer og tok et oppgjør med sine egne ugjerninger. Det er over femti år siden krigen og disse menneskene skal få leve i fred.

I dette nummeret av Monitor gir vi et innblikk i et politisk miljø hvor ingen anger er å spore, hvor Quisling den dag i dag er ledestjerne og hvor ofrene for nazismens terror blir en bisetning. Deres misjon er ikke tilgivelse men revansj. Mange av dem som sverget troskapsed til Adolf Hitler og kjempet for nazismen med våpen i hånd, holder fortsatt fast ved denne troskapseden og ser med stolthet tilbake på den tiden de marsjerte under hakekorset.

De har ikke gitt opp drømmen om å renvaske Quislings navn. De vet at når de selv, og de siste overlevende fra konsentrasjonsleirene er borte, vil nye krefter stå parat til å videreføre det arbeidet de selv startet. Allerede ser vi at arvtagerne står klare. Om 15 år vil ingen lenger kunne si: Jeg så Hitlers terror. Da er tiden inne for nazistene. I dag vil de renvaske Quisling, noe som er en forutsetning for at nazismen overhodet skal kunne få en ny vår i Norge. I morgen står fornektelsen av holocaust for tur. Når det er skapt tilstrekkelig tvil om hvorvidt nazistene myrdet 11 millioner mennesker i konsentrasjons og utryddelsesleirene, er tiden inne for å presentere nazismen som en stueren politisk løsning på vår tids problemer.

Det er vår, og alle demokratisk innstilte menneskers, plikt å se til at minnet om nazismens uhyrligheter holdes i live. Det er også vår plikt å møte de kreftene som representeres av "Institut for norsk okkupasjonshistorie" med skånselløs kamp. For den som forfalsker historien finnes ingen tilgivelse!

kirkeasyl

KIRKEASYLANTER I NORGE PR. 06.04.98:

Kirker:	12
Kirkeasylanter:	23
Barn:	4
Voksne:	19

Oppdatert statistikk: Regnbuen antirasistisk organisasjon i Tromsø

I dette nr:

NOTISER.....	2
SPELIALREPORTASJE FRA GAMMELNAZISTENES MØRKELOFT.....	4
PORRAIMOS: RROMAS HOLOCAUST.....	12
RROMA PÅ INTERNETT.....	14
NOTISER.....	15
EXPO: DUBBELT BAKSLAG FÖR VIT MAKT-MUSIK.....	16
EXPO: BLÜCHER.....	18
JÖRG HAIDER: I HITLERS FOTSPOR.....	20
GJESTEN.....	22
NAZI NÖFF.....	23

Arven etter Qisling

spesialreportasje fra gammelnazistenes mørkeloft

INSTITUTT FOR NORSK OKKUPASJONSHISTORIE (INO):

Stiftet i 1975 som en forlengelse av det nedlagte Forbundet for sosial oppreisning. INO eksisterer både som en medlemsorganisasjon, med Åge Berg fra Holmekollåsen i Oslo som leder og som stiftelsen Norsk okkupasjonshistorie, med den tidligere Waffen-SS soldaten Knut Baardseth som leder. Miljøet rundt INO har vært fødselshjelpere for både Erik Blüchers Norsk front og Erik Rune Hansens Norges nasjonalsosialistiske bevegelse (Tidl. Zorn 88). Folk i dette miljøet har også stilt til valg på listene til Ensliges parti, Norges demokratiske parti, Frie folkevalgte, Nasjonal-demokratene, Fedrelandspartiet og Hvit valgallianse. Mange er i dag medlemmer i Knut Westalnd og Vilfred Hansens Norges Patriotiske Enhetsparti.

Qisling føres ut etter å ha fått dødsdommen for blant annet mord, landsforræderi og tyveri. Ikke lenge etter startet arbeidet for å renvaskes ham.

De siste månedene har Monitorredaksjonen gjennomført en større undersøkelse av forholdene omkring Institutt for Norsk okkupasjonshistorie (INO) og kretsen av aktive gammelnazister i Norge.

Vi har fått innblikk i et miljø hvor mild revisjonisme, hvor man "forstår" Quislings handlemåte under krigen, går hånd i hånd med ondskinnert antisemitisme.

DE STANDHAFTIGE

Allerede rett etter annen verdenskrig dannet tidligere medlemmer av Nasjonal Samling sine kameratklubber. Læreren Nils Vikdal grunnla stensilen Skolenytt, som senere skulle bli avisen Folk og land. Opp gjennom femtiårene var målsettingen å få en ny gjennomgang av landssvikoppgjøret, som av gammelnazistene konsekvent kalles rettsoppgjøret. Arbeidet ble kanalisert gjennom Sambandet for Social Oppreisning. Samtidig som man ikke blandet seg inn i dagsaktuelle politiske saker i Norge, var de internasjonale kontaktene mangslungne. Den svenske fascistisen Per Engdahl, Den tyske nazihelten Otto Skorzeny og den belgiske SS-generalen Leon Degrelle var alle sammen gode venner av de norske landssvikene. Sambandets medlemmer deltok i hemmelighet på internasjonale nazisamlinger, blant annet på stiftelsen av den såkalte Malmø-internationalen, Den europeiske sosiale bevegelse. Norske nazister i svensk eller syd-amerikansk eksil bidro med sitt, både i form av pengehjelp og politiske forbindelser.

NYE KREFTER

På sekstitallet vokste det frem en ny generasjon høyreekstremister i Norge. Noen av disse var ultraliberalister og høyreradikale som senere gikk i pasivitet eller inn i for eksempel Fremskrittspartiet. Andre hadde andre og større mål enn å skjule seg i Anders Langes og senere Carl I. Hagens skjortekanter.

Blant disse finner vi Erik Rune Hansen, i dag leder for Norges nasjonalsosialistiske bevegelse (Zorn 88), Olav Hoaas, dømt for rasisme, Erik Blücher, senere leder for Norsk Front og en rekke andre av dagens kjente naziaktivister. På sambandets kontorer ble de unge tatt vel imot av den tidligere hirdstabsjefen Orvar "Virvar" Sæther og den gamle redaktøren av NS-organet Fritt Folk, Odd Melsom. De unge fikk politisk oppbacking og skoleing av de eldre som så den nye generasjonen som sitt store håp.

NORSK FRONT

Sambandet for Social Oppreisning ble nedlagt i 1975. Samme år ble Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie (INO) stiftet. INO var imidlertid ikke den eneste høyreekstreme nyskapingen dette året. Nazipartiet Norsk Front, under Erik Blüchers ledelse, ble også dannet. Jordmødre var de entusiastiske gammelnazistene i INO-kretsen rundt Melsom og Sæther. Den første tiden var flertallet av INOs ledelse medlemmer. Erik Rune Hansen, som den gang var medlem av ledelsen i Norsk Front, satt da som redaksjonssekretær i Folk og Land. Senere skulle INO

og Norsk Front skille lag, dels på grunn av taktiske overveielser, dels på grunn av interne uenigheter blant gammelnazistene. Uenighetene var dog ikke større enn at Folk og land kunne berolige med at "vi skiller som venner". En fløy av gammelnazistene fortsatte i Norsk Front, mens andre valgte å arbeide gjennom Vera Grønlands Frie Folkevalgte. (Sist dette partiet stilte til valg var det som Frihetspartiet mot EU-unionen)

VALGETS KVALER

De av gammelnazistene som fulgte Norsk Front, delte Blüchers drøm om å stille til valg og vinne innflytelse i folkevalgte organer. Blant de mest kjente av disse var tidligere veteranen Ole Darbu (Se egen sak), nå avdøde Nils Andreas Nilsen, som senere ble dømt for rasisme, avdøde Asbjørn I. Bru, som etter krigen skrev en bok som fornektet Holocaust og mange andre. Etter flere mislykkede forsøk på å få registrert Norsk front som lovlig parti, valgte man å gå inn i andre partier. I 1976 forsøkte nazistene å overta Ensliges parti, men ble kastet ut. I 1979 stilte de til valg på listene til minipartiet Norges Demokratiske parti. Dette forsøket strandet imidlertid på at listene var så mangelfulle at de aldri ble godkjent.

DAGENS EKSTREMISTPARTIER

Det samme året fikk forøvrig INOittene det travelt med å fraskrive seg foreldresvaret for Norsk Front. Bakgrunnen var Petter Kristian Kyviks bombeaksjon mot et første mai tog i Oslo. Siden den gang har gammelnazistene holdt en lav profil med hensyn til å munge seg med yngre høyreekstremister, selv om mange av dem har dukket opp på valglistene til både Hvit valgallianse, Fedrelandspartiet og Nasjonaldemokratene. Verdt å merke seg i denne sammenhengen er også det obskure "Hjelp de fremmedkulturelle hjem, ellers mister vi landet vårt", som var det nye navnet på det tidligere folkeavstemningspartiet. Leder her var Arne Grønkjær og Borgir, gammel SS-veteran og nazist. (Se egen sak).

SKYGGENES DAL

Åttitallet ble et bedrøvelig tiår for gammelnazistene. Borte var de fleste Norsk fronterne. Nazismen var diskreditert av skyting og bomber, økonomien hanglet og opplaget til Folk og land bare sank. Ut på 90-tallet var økonomien så dårlig at de måtte selge de nedslitte lokalene på Enerhaugen i Oslo til første og beste kjøper. Så skjedde det noe: Den gamle NS-mannen Rolf Ingebrigtsen skaffet sine gamle partifeller plass i et lokale han eide i Tiedemannsgate 4, på Oslos beste vestkant. Ingebrigtsen, som nå er død, arvet lokalene etter sin onkel, den ekstreme antisemitten Eugene Nilsen. Lokalene eies i dag av Ingebrigtsens enke. Samtidig, fra litt forskjellige kilder, fløt det penger inn i kassen igjen. Man dannet stiftelsen Norsk okkupasjonshistorie og hadde penger nok til å dele ut stipender til studenter som ville arbeide med spørsmål i tilknytning til 2. verdenskrig.

HJELPEORGANISASJONEN FOR KRIGSSKADDE

Dette er den eneste av veteranorganisasjonene for tidligere Waffen-SS medlemmer som står frem offentlig. Organisasjonen fungerer som pressgruppe for bla. Mottagere av tysk krigspensjon. Organisasjonen ble i mange år ledet av veteranen fra Den norske legion og pansergrenaderregiment Norge, Eivind Saxlund. Den ledes i dag av divisjon Wiking-veteranen Amund Enger, som også er primus motor for Wiking-veteranene.

NYTTIGE KONTAKTER

INOittene fikk også kontakt med en del forfattere som de hjelpsomt forsynte med sin versjon av norgeshistorien, eller som de selv skriver i internskrivet INO-nytt Nr. 3/94/95: "Det er oppnådd verdifulle konkrete resultater med å få frem våre synspunkter i forskjellige sammenhenger, det dreier seg her tildels om mer langsiktige prosjekter." Resultatene har vi sett de siste årene. Det er utgitt flere bøker hvor faktafremstillinger og konklusjoner er så hullete at de bærer INOs umiskjennelige stempel. At de, etter at INO-aktivisten Einar Rustad hadde vært ute på en lengre runde hos forlagene, fikk utgitt Quislings "Russland og vi", med forord av historieprofessoren Hans Erik Dahl, var også en triumf. Einar Rustad er forøvrig en av de mest aktive skribentene i Folk og land. At lesere av denne publikasjonen ikke har merket seg ham er ikke til å undres over: han bruker nemlig inntil syv forskjellige pseudonymer. Ett av dem er Hans Olavsén, som han bruker når han skriver bokanmeldelser og lignende. En annen bok som ble utgitt fra INO-miljøet er Hans Gerviks bok "Refleksjoner etter 50 år". Den er et eneste stort forsøk på å omskrive historien om norske nazisters landsforæderi. Den litterære kvaliteten er rystende lav og Gervik hadde problemer med å få den utgitt. Til sist ble den utgitt på noe som kaller seg Trans forlag på Hafslundøy. Bak forlaget står den gamle SS-veteranen og Folk og land skribenten Håkon Glosli.

UNGDOMMEN

De gamle quislingene blir, ettersom årene går, stadig færre i antall. Mange av dem er også svekket av alder og sykdom. De har det følgelig travelt med å finne verdige arvtagere. Utover på 90 tallet forsøkte de seg med historiske diskusjonsgrupper for ungdom, i regi av "instituttets" ungdomsagent, Helge Sæther. Sæther klarte virkelig å samle sammen en flokk tenåringer til treff på det støvete INO kontoret. Vi vet ikke konkret hva som kom ut av dette tippet. Et pussig sammentreff er det dog at det i tid fæner sammen med at Zorn 88 vervet en del skoleungdom.

BARNEARBEIDET

Det norske folks behandling av NS-barna, dvs. NS-medlemmenes barn, etter krigen, er et av de skammeligste og mørkeste kapitler i vår etterkrigshistorie. Mange av disse menneskene har slitt med store problemer senere i livet, etter å ha opplevd såkalt gode nordmenns mobbing og blitt ansvarliggjort for foreldrenes forbrytelser. En del av disse har dannet Foreningen av norske NS-barn. Foreningen har eksistert utenfor INO og er en støttegruppe for mennesker som har hatt vanskeligheter på grunn av foreldrenes valg av side under krigen. Dette har INOittene tungt for brystet. INO har derfor fått sin egen "barnegruppe", anført av den svært pågående Skienslegen Inger Cecilie Stridsklev.

LIKVIDASJONER

Stridsklev har fremstått som forsker og har presentert en rapport om motstandsbevegelsens likvidasjoner under

annen verdenskrig. Rapporten konkluderer med at motstandsbevegelsen likviderte minst dobbelt så mange mennesker som tidligere anslått. Stridsklevs rapport er svært mangelfull og feilene er florerer. Går man Stridsklev nærmere etter i sømmene finner man at hun er en av INOs yngre aktivister og i ett og alt en talsperson for "instituttet". Hun har gjort seg berømt ved å hevde at Nasjonal Samling ikke var antisemittisk. Da nazistene den 28 oktober i fjor markerte årsmarkeringen for Quislings død, samlet de seg hjemme hos Stridsklev til en, etter sigende, svært gripende minnestund.

PENGER FRA ARGENTINA

Stridsklev, som er en ivrig deltager på alle SS-veteranenes fester - Iført NS-medlemsmerke og Davidsstjernen i gull rundt halsen! - deler ivrig ut sine invitasjonsskriv til vennetreff for NS-barn og ber de gamle om å gi videre til barn og barnebarn. På treffene, som ikke har vært nevneverdig godt besøkt, sies stemningen å bli svært god utover kvelden, særlig når man setter på plater med musikk og taler fra gamle dager. .. Av en eller annen grunn har deltagere på treffene opplevd å få bladet til Norges nasjonalsosialistiske bevegelse, Gjallarhorn, i posten en stund etterpå. Bladet blir sendt fra Polen, hvor organisasjonens leder, Erik Rune Hansen etter sigende oppholder seg. Stridsklev er en utrettelig dame, som sender ut hundrevis av brev om vennetreffene. Adressene får hun fra INOs medlemsarkiv.

Såvidt vi kan se må virksomheten medføre skyhøye portoutgifter. Riktignok er leger i dette landet rimelig godt lønnet, men det er klart at bidragsytere kommer godt med til Stridsklevs barnearbeid. En slik bidragsyter er Petter Kahrs, som bor i Argentina. Han har gitt flere tusen kroner til "vennetreffene".

SOLBRIS

Petter Kahrs er sønn av den bergenske stornazisten og SS-offiseren Sofus Kahrs. Sofus Kahrs rømte fra soning av sin landssvikdom og stakk, sammen med 10 andre landssvikere, til Argentina med båten Solbris. Der slo de seg ned i den norske nazikolonien. Petter Kahrs, uttaler i flere intervjuer med norske aviser at han forsvarer sin fars handlinger under krigen. Han omtaler de SS-frivillige som folk som kjempet for det de trodde på.

VAMPYRER

I forbindelse med INOs "barnearbeid" karakteriserte en innsender i Aftenposten INOittene som vampyrer som suger blod av sine egne barn. Hvorvidt blodsugingen gir de gamle styrke nok til å overføre arven etter Quisling til sine egne etterkommere er foreløbig uvisst. Det er imidlertid ikke bare Inger Cecilie Stridsklev og hennes "barnegruppe" som står klar, også andre og mer politiserte krefter er parat til å høste det Quisling sådde.

SS-veteranen Knut Baardseth er leder for Stiftelsen Norsk okkupasjonshistorie. Baardseth var en av de nordmenn som tilbragte lengst tid ved Østfronten

FOLK OG LAND

Ble fra starten, i 1946, utgitt av Kristiansundslæreren Nils Vikdal, under navnet Skolenytt, og var tenkt som et tidsskrift for tidligere medlemmer av det nazistiske lærersambandet. Avisen skiftet navn i 1948, til 8. Mai og til sist i 1954 til Folk og land.

Publikasjonen beskjeftiger seg hovedsaklig med krigsnostalgisk mimring og forsøk på omskriving av norsk krigshistorie. Bladet holder en svært lav profil i forhold til dagsaktuelle politiske spørsmål.

Folk og land utgis i dag av A/S historisk forlag med Kristiansandsmannen Helge Morgan Sæther som daglig leder og styreformann. Nåværende redaktør er Kjell Blich Schreiner.

TAKK TIL DAGSAVISEN

Monitor vil takke Dagsavisen Arbeiderbladet for at vi har fått tilgang til deres helt unike og omfattende arkiv over landssviksaker. Uten denne hjelpen ville vi ikke ha vært i stand til å presentere mange av de historiske fakta vi trykker i denne reportasjen.

Ny generasjon

En rekke grupper og miljøer er kandidater til rollen som gammelnazistenes arvtagere. Blant disse er kretsen rundt tidsskriftet *Alternativt samfunn* og Knut Westlands Norges patriotiske enhetsparti.

Tidsskriftet *Alternativt samfunn* er fullt av revisjonistiske ytringer. Mange av bladets skribenter går igjen i flere høyreekstreme sammenhenger.

Neida, du ser ikke feil. Det er slik Norges Patriotiske Enhetsparti gjerne så Norgeskartet. Hjämtland, Härjedalen og Båhus skal tilbake til Norge.

INOittene er kloke nok til ikke å satse på en enkelt kronprins eller en enkelt gruppe når de skal utpeke sine arvinger. Vi kan snakke om en akse av forskjellige personer og miljøer. Det største av disse miljøene er Norges Patriotiske Enhetsparti (NPE).

EKSTREM NASJONALISME

Partiets stifter og formann, Knut Westland, er en herre med mange jern i ilden. I tillegg til å være kaptein i hærens forsyningskommando, var han en av stifterne i Folkebevegelsen mot innvandring. Sammen med sin partifelle og venn fra tiden i FMI, Vilfred Hansen og Fritt forums Lillian Evant, forsøkte han for to år siden å stifte det norske åsatrusamfunnet. Prosjektet ble skrinlagt da myndighetene nektet å godkjenne det som trossamfunn. NPE stiftet han på begynnelsen av 90 tallet.

FISK OG PLANTER

Partiet, som vil ha tilbake Jämtland og Härjedalen, forkynner en ekstrem nasjonalisme. Eller for å sitere fra den nynorske versjonen av partiets program: *"Nasjonalismen er den einaste av våre politiske 'ismer' som tek utgangspunkt i naturen og det naturlege.....Det er lærerikt å sjå på naturen. Dei fleste dyr, fuglar og fiskar gjer det same, rett nok på ein noko annan måte. Dei markerer grensene eller revir og verjer dette området heilt til dei må rømme på grunn av overmakt. Til og med plantane gjer det same. Vi tykkjer difor at vi er i godt lag når vi vil verje Noreg for det norske folket."* Westlands parti har også programfestet motstand mot burhøns, innføring av dødsstraff og mer norsk marsjmusikk på radio.

TILHENGERSKARE

Mange har trodd at Westland var en underlig skruer som danset vals med seg selv i en krok. Dette viser seg ikke å være tilfelle. Partiet har en tilhengerskare som dels springer ut av miljøet rundt INO, dels av tidligere medlemmer av Norsk Front/Nasjonalt Folkeparti og til sist noen medlemmer av Norges nasjonalsosialistiske bevegelse. En av dem som har god kontakt med Westlands parti er for eksempel den tidligere Norsk Front-aktivisten Tor Petter Hadland.

Samtidig som partiet forfekter en åpen og aggressiv nasjonalisme, forfekter ikke programmet åpent raseteorier eller herretenkning. Hentydninger er det imidlertid nok av, i tillegg til kompromissløs innvandringsmotstand. I ABC for unge patrioter skriver de, under overskriften; Hvem er mot oss:

"Våre egentlige fiender, de som også direkte og indirekte står bak innvandringen til Norge og Europa, er de som styrer det internasjonale bank- og finansvesenet... ..Det er disse folkene som styrer

det såkalte pengemarkedet, som lever av spekulasjon og ågervirksomhet. Vi omtaler dem med fellesbetegnelsen bankierer." Parallellene til nazismens antijødiske propaganda er klare.

Blant gammelnazistene faller dette forsøket på en stueren fremføring av nazismens budskap i svært god jord. Westland høster mange lovord for sitt arbeid.

ALTERNATIVT SAMFUNN

På Elverum utgir Even Lorch-Falch en underlig publikasjon med tittelen *Alternativt samfunn*. Bladet presenterer seg som arvtager til den landssvikde Bertram Dybwad Brocmanns samfundsparti fra 30 tallet. Det er fullt av merkelige anekdoter, artikler om alternativ pedagogikk, amalgam i tannfyllinger, motstand mot burhøns, hjemmesnekret poesi og tvang i psykiatrien. Innimellom alt dette finner kjente rasister som Olav Hoaas, eller historierevisjonister som Ola Misvær, spalteplass. Her finner vi også skribenter som Nasjonal Samlings gamle propagandaleder i Oslo, Ørnulf Myklestad (Se egen sak).

KJETTERPRIS

Bonden Sigurd Lyngstad fra Viksdalen, dukker, i tillegg til å skrive i *Alternativt samfunn*, også opp i Gjallarhorn, bladet til Norges nasjonalsosialistiske bevegelse, hvor hans ytringer er noe mer frimodige enn de han setter på trykk i *Alternativt samfunn*. Lyngstad er forøvrig tildelt "kjetterprisen" av *Alternativt samfunns* redaktør, Even Lorch-Falch. Lyngstads skrift "Tenk sjølv", hvor han angriper EU-systemet, markedsføres av Norges Patriotiske Enhetsparti.

ROLV OLSEN

Rolv Olsen fra Tolga, tidligere redaksjonssekretær i Folk og land, er en annen ivrig skribent. Han er gammelnazistenes ivrigste forsvarende og brennende opptatt av spørsmål som knytter seg til trefningen i Eggedal under krigen. Olsen skytter hemningsløst av hvordan INO på sine møter har hatt tidligere motstandsfolk som foredragsholdere. Vi antar at han da sikter til den ivrige innvandringsmotstander og tidligere listekandidat for Jack Erik Kjuus' Stopp innvandringen, Erik Gjems Onstad. Onstad har i de senere år vært forsvarsadvokat for en rekke kjente voldsmenn på ytre høyre fløy.

STAKKARS TORTURISTER

Mange av Folk og lands øvrige skribenter dukker også opp i *Alternativt samfunn*. Det var for eksempel ikke noennoen overraskelse å finne historierevisjonisten Inger Cecilie Stridsklev blant bidragsyterne. Hun gir blant annet til beste sin egen fortolkning av begrepet likvidasjoner. I en artikkel bruker hun et eksempel hvor en fange som, etter å ha blitt torturert og nærmest sultet til døde, skyter seg ut av fengsel. To av torturistene dør. Stridsklev spør retorisk om hans frihet var verdt disse to mennenes liv.

Foto: Per-Eirik Færevik/Strand

Skienlegen Inger Cecilie Stridsklev har gitt den historiske revisjonismen et respektabelt ansikt i Norge. Hun er en av gammelnazistenes ivrigste talspersoner.

Uodentlig burde han, av hensyn til sine torturisters helse ha latt seg torturere til døde, eller røpet navnene til andre motstandsfolk og på denne måten bidratt til å fylle Gestapos fengsler.

PARTIBYGGENDE ARBEID

Vred Hansen, som har ført det økonomiske programmet til Norges Patriotiske Enhetsparti i pennen, figurete en periode som redaksjonsmedlem i bladet. I ett av numrene trykket de en lengre artikkel som ukritisk hyllet NPE. Knut Westland bestilte da tusen ekstra eksemplarer av bladet for å bruke det i sin partibyggende virksomhet. Mange i kretsen rundt Alternativt samfunn omtaler Westlands parti som "partiet vårt".

Det er i dette grumsete farvannet at gammelnazistene ser håp om å finne verdige arvtagere. Med Inger Cecilie Stridsklev som revisjonistisk fyrtårn og ansikt utad, med Alternativt samfunn som forum for de meningsytringene som ikke passer inn i det gammelmodige og spissborgerlige Folk og land og med Westland som bygger av et ekstremistparti, hvor den mest åpne nazismen er pakket inn i demokratiske fraser, slik håper de å kunne bringe Quisling til heder og verdighet igjen. Med litt hjelp fra bevistløse forfattere og historieløse historikere vil de kanskje kunne klare det, hvis ikke konkurransen mellom stadig nye føreremner nok en gang legger alt i grus.

"NS var ikke antisemitter"

I tillegg til å utlegge drap utført av tyskerne, skyteulykker og regulære skuddvekslinger som likvideringer i hjemmefrontens regi, anstrenger Stridsklev seg for å hvitvaske NS.

I en kronikk i Aftenposten sist nyttårsaften, hevdet hun at Nasjonal Samling ikke var antisemittisk og fastslo samtidig at Quisling var en av de nordmenn som hadde reddet flest jøder. Det finnes muligvis mennesker som kan ta dette for god fisk. La oss derfor se nærmere på påstandene.

I boken Den norske nasjonalsosialismen (Dahl, Hagtvedt og Hjeltnes), fremheves antisemittismen som en av de viktigste grunnene til at Nasjonal Samling aldri ble noe annet enn en politisk sekt i førkrigstidens Norge. Mange av partiets ledende tillitsvalgte brøt ut i det de opplevde jødehetsen som en politisk belastning. En av partiets stiftere, J.B. Hjort uttalte i et foredrag i 1934:

"Enhver som bare ser bilder av fjesene på de folk som leder Russland i dag, vil straks se at disse folk tilhører mindreværdige raser, fortrinnsvis slike mongolske og semittiske raser, som ikke nogensteds har kunnet oppbygge ellerbevare en selvstendig nasjonalstat..."

En av de ekstreme eksponentene for antisemittismen i NS var redaktøren av NS-organet Fritt Folk, Fru Halldis Neegård Østbye, som også var partiets propagandasjef. Østbye utga blant annet boken "Jødenes krig", hvor jødene fikk ansvaret for det meste som gikk galt i verden. NS sin propagandaleder i Oslo, Ørnulf Myklestad - Som får behørig omtale annetsteds her i bladet - var en annen. Myklestads utgivelser er noe av den mest groteske antisemittisme som er satt på trykk i norsk politisk historie.

Påstanden om Quisling som jødernes redningsmann, skriver seg fra Quislings forsvarstale. Den henviser til Quislings arbeid som Fridtjof Nansens medarbeider i Russland og Armenia på 1920 tallet og har intet med Quislings virksomhet etter dannelsen av Nasjonal Samling å gjøre.

En hver som leser Nasjonal Samlings publikasjoner fra perioden etter 1935 vil se at dette var et dypt antisemittisk parti. Vi må konkludere at enten har ikke Stridsklev satt seg inn i dette, eller hun velger å overse fakta. Dette alene er tilstrekkelig til å kunne stemple henne som en historisk revisjonist av det reneste blod.

Nasjonal Samling var, i følge Inger Cecilie Stridsklev, ikke et antisemittisk parti. Her sees forsiden av "Jødenes krig". Boken ble skrevet av Nasjonal Samlings propagandasjef, Halldis Neegård Østbye. Symbolikken taler for seg. Jødene, øverst i Davidsstjernen, styrer frimurerne - symbolisert ved håndtrykket, som igjen står bak både kapitalisme og kommunisme.

Revisjonisme på norsk Inger Cecilie Stridsklevs berømlige likvidasjonsrapport som nærmest beskriver norsk motstandsbevegelse som en flokk desperados. To av medlemmene i prosjektrådet for rapporten trakk seg underveis.

Alte kameraden

Det finnes et utall veteranorganisasjoner for tidligere Waffen-SS medlemmer. De fleste av disse har ingenting i mot å posere for fotografene når de avholder sine mimrestunder. Kameradenwerk korps Steiner er imidlertid en av de mer fordekte.

Felix Steiner var en av Hitlers yndlingsgeneraler. Soldatene som kjempet under ham driver sin egen lysskye organisasjon - Med nære kontakter til voldelige skinheads

Kameradenwerk korps Steiner ser på seg selv som eliten blant tidligere SS-soldater. De organiserer soldater som sloss under SS-generalen Felix Steiner, en av Hitlers favorittgeneraler. Steiner var generalen som i følge Hitlers fantasier skulle komme det beleirede Berlin til unnsetning i april- og maidagene i 1945. At Steiners panserkorps i all hovedsak var utslattet og til sist bestod av noen hundre fillete soldater med dårlig utrustning, gikk den sterkt sinnslidende og neddopede føreren hus forbi.

I 1951 grunnla tyske SS-veteraner organisasjonen HIAG. Ledelsen bestod av SS-generalen Paul Hausser sammen med Felix Steiner og Herbert Gille. HIAG ble en effektiv lobbyorganisasjon for tyske gammelnazister. De organiserte en søketjeneste for savnede soldater og en hjelpeorganisasjon med svært god økonomi. Organisasjonen klarte også å få gjennomslag for at tidligere SS-soldater skulle få utbetalt krigspensjon, og at pensjonene skulle etterbetales fra krigens slutt. HIAG utgir bladet "Der Freiwillige", en publikasjon for militaristisk mimring over fordums drapsorgier. Bladet, som ikke levner noen tvil om hvor det står politisk, benytter nasjonalsosialistenes røde, sorte og hvite farger på forsiden.

NAZITREFF

Da Felix Steiner døde i 1966 ble Kameradenwerk korps Steiner dannet. Kameradenverket hadde snart medlemmer i Tyskland, Holland, Sverige, Flandern, de baltiske statene og Norge. Kameradenwerk korps Steiner deltar hvert år i august på det årlige, internasjonale nazitreffet i Diksmuide i Belgia. Et annet høydepunkt er et tredagers april-treff som vanligvis arrangeres i Nord-Tyskland hvert eller annenvert år.

Fra Kammeradenwerk korps Steiner går det linjer til den nå forbudte Wiking jugend i Tyskland, til Vitt arisk motstånd i Sverige, til nazimiljøer i Syd-Amerika, til Erik Blüchers Norsk Front og Jack Erik Kjuus Hvit valgallianse i Norge.

NORSKE MEDLEMMER

Da organisasjonens adresse og kontaktliste for noen år siden ble lekket til antifascister, inneholdt den over tusen navn på tidligere SS-soldater som hadde sloss under Steiner, alle med adresse og opplysninger om hvilket regiment de hadde tilhørt. På listen figurerte også 78 nordmenn, med Arild Elsodd fra Sandefjord som leder for den norske avdelingen av Kammeradenverket. Blant de andre på listen finner vi flere personer med tilknytning til miljøet rundt Institutt for norsk okkupasjonshistorie. Her velger vi å gi en kort presentasjon av tre eldre herrer som hver på sitt vis har satt sitt preg på miljøet:

OLAF T. LINDVIG

Lindvig er den eneste nordmann som både har fått den norske krigsdeltagermedaljen og jernkorset for sin innsats i en og samme krig. Krigsdeltagermedaljen måtte imidlertid tilbakeleveres, da dagens myndigheter ble kjent med Lindvigs svært aktive deltagelse i Waffen-SS. Da tyskerne invaderte deltok Lindvig i kampene på norsk side. Etter kapitulasjonen meldte politimannen Lindvig seg til Nasjonal samling. Her ble han en av de sentrale drivkreftene i Germanske SS Norge og var ansvarlig for rekruttering av norske politifolk til Waffen-SS. Lindvig meldte seg til tjeneste i Den norske legion og ble senere overført til 23. SS pansergrenaderregiment (Regiment Norge), hvor han som hauptsturmführer (kaptein) var kompanisjef. Den høye kraftige Lindvig, levde opp til nazistenes bilde av en arier. Han var derfor alltid i første linje og ble alvorlig såret tre ganger.

Når han ikke var ved fronten arbeidet Olaf T. Lindvig ved staben til Germanske SS Norge.

JAKTER PÅ MILLIONER

Lindvig, som fikk en lang dom for landssvik, har vært en av de mest sentrale skikkelsene i miljøet av tidligere frontkjempere. Siden 1973 har Lindvig og hans kone Ilse arbeidet for å få erstatning for eiendommene som Lindvigs svigerfar, den kjente landssvikeren Olaf Willy Fermann, etterlot seg i Tyskland. Fermann, som døde i 1975 var Nasjonal Samlings representant i Hitlertyskland i perioden 1933-39. I 1939 nektet han å oppgi sitt norske

SS veteranenes blad, Der freiwillige, er holdt i nasjonalsosialismens røde, sorte og hvite farver.

Kameradenwerk Korps Steiner

Kameradenwerk
Korps Steiner e.V.

Felix Steiner, en av Hitlers yndlingsgeneraler innen SS, var utsett til å lede det siste forsvaret av Berlin. Korps Steiner var sammensatt av restene etter SS divisjonene Nordland, Germania og Wiking. Medlemmene i disse divisjonene kom fra Holland, Flandern, Norge, Sverige, Danmark, Finland og Latvia. Før sluttkampene om Berlin ble korpset supplert med franske og spanske frivillige. Da SS-veteraner stiftet HIAG i 1951, var Felix Steiner en av lederne. Kameradenwerk korps Steiner ble stiftet etter Steiners død i 1966. Organisasjonen ledes i dag av Kurt Meyer. Leder for den norske avdelingen er Arild Elsodd fra Sandefjord.

statsborgerskap og måtte derfor overlate styringen med sine tyske knekkebrødfabrikker til andre. Verdien av en fabrikk i Burg i det tidligere DDR og Fermanns bankinnskudd, beløpe seg i 1939, i følge Lindvig, til 450.000 tyske mark. I følge opplysninger vi har innhentet fra Norges bank, basert på den tidens vekselkurs, ganget opp med 100 sumprisindeksen, utgjør dette beløpet i dag noe i størrelsesordenen av 17 millioner kroner. Det ser i skrivende stund ut til at Lindvig, på grunn av tysk lovgivning, vil måtte se langt etter disse pengene, selv om han fortsatt håper.

Hauptsturmführer Lindvig deltar ikke i det mer sivilistiske Korps Steiners daglige aktiviteter, men er alltid til stede på frontkjemperfester og på mange av turene til de gamle skyttergravene på Østfronten. Han er et selvsagt navn på kontaktlisten til det gammelnazistiske Kameradenwerk korps Steiner.

Kampen mot "bolsjevismen" var Quislings begrunnelse for å verve norsk ungdom til tjeneste for Hitler.

ARNE GRØNLUND BORGIR

Borgir kommer opprinnelig fra Porsgrunn, men har de senere årene vært bosatt på Stovner i Oslo.

Borgir er tidligere medlem av Waffen-SS, hvor han tjenestegjorde først i Divisjon Wiking og senere i 23. SS pansergrenaderregiment (Regiment Norge).

Divisjon Wiking er beryktet for nedslaktningen av 600 sivile jøder i Galicia i Polen. Borgir redigerte en periode "Rapporten", internbladet til veteranene fra Divisjon Wiking. De som kjenner Borgir beskriver ham som en uforsonlig revisjonist. Borgir nøyer seg ikke med å mimre om fortidens heltedåder. Han er også aktiv i dagens politikk. Da det tidligere folkeavstemningspartiet byttet til det utrolige navnet "Hjelp de fremmedkulturelle hjem, ellers mister vi landet vårt", var det Arne Borgir som ble dets leder. Partiet fikk ingen suksess og gikk i samarbeid med Jack Erik Kjuus "Stopp innvandringen". Det var disse to partiene som senere ble slått sammen til Hvit Valgallianse. Borgir, som forøvrig sies å arbeide på en bok - hvor verdensjødedommen skal ha en fremtredende plass, er flere ganger blitt observert luskende rundt i utkanten av antirasistiske demonstrasjoner og arrangementer i Oslo.

OLE DARBU

Er et annet navn vi finner på kontaktlisten til Kameradenwerk korps Steiner. Darbu var riktignok i et sanitetskompani et stykke bak frontlinjen, og nyter derfor ikke den samme høye militære status som for eksempel Olaf T. Lindvig.

Darbu har imidlertid kompensert sin utilstrekkelige kampinnsats med desto fler og tildels bisarre politiske krumspring. Han tilhører den fløyen av gammelnazister som helt siden femtitallet har forsøkt å opprette et nytt naziparti i Norge.

NORSK FRONT

Da Erik Blüchers Norsk Front ble startet i 1975 var Darbu en av de entusiastiske fødseshjelperne. Da nynazistene året etter forsøkte å overta Ensliges parti var Darbu en av pådriverne. I 1979 var Darbu med på Nasjonalt Folkepartis forsøk på å stille til valg gjennom det sovende minipartiet, Norges demokratiske parti. Han stod på førsteplass på kommunevalglisten i Oslo, forran den tidligere etterretningsagenten Hans Otto Meyer og Nasjonalt Folkepartis Bitten Cathrine Lunde.

Darbu mente imidlertid at Blücher var alt for forsiktig. I 1980 startet han derfor, for annen gang i Norgeshistorien, Nasjonal Samling. Selv om Darbu reiste land og strand rundt og skroet av å ha 200 medlemmer, rant forsøket ut i sanden, blant annet på grunn av intriger blant de gamle frontkjemperkameratene. En skuffet Darbu vendte tilbake til Nasjonalt Folkeparti.

Intrigene til tross: Darbu sitter den dag i dag benket rundt kafébordet hvor han, sammen med "die alte Kammeraden", mimrer om fordums heltedåder, som neppe blir mindre, sett gjennom historiens støvete briller.

Norske SS-frivillige på marsj. De visste ikke da at det var mot undergangen

Regiment Norge kjempet for Hitler til siste slutt. For en tid siden fikk de lov å sette opp en minnestein over sine fallne i Estland

JØDEHAT OG FRIMURER-PARANOIA

Antisemittisk smusslitteratur, i følge retten.

Myklestads paranoide og antisemittiske bok om frimurerne. Bokens konklusjon er at jødedommen må utryddes.

Eivind Saxlund: Kristenleder med tvilsomme forbindelser.

Miljøet rundt Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie (INO) vil gjerne fremstille seg som "milde" revisjonister, som forsvarer Quisling, men tar avstand fra nasjonalsosialisme og antisemittisme. Bakgrunnen til to sentrale aktører i INO-miljøet, Eivind Saxlund og Ørnulf Myklestad, tyder på at dette er en sannhet med modifikasjoner.

Eivind Saxlund var medlem av NS allerede før krigen, og da 9. april kom, fornyet han sitt medlemskap, ettersom han "ville prøve å bidra til at landet skulle få en nasjonal regjering som kunne hevde våre interesser vis-à-vis okkupantene".¹ I kampen for "Norges sak" meldte han seg i 1941, nitten år gammel, som frivillig til Den Norske Legion og deltok i beleiringen av Leningrad. Fra Legionen kom han til 23. SS pansergrenaderregiment "Norge", under ledelse av general Felix Steiner, som deltok i kampene i Baltikum. Regimentet var i slutfasen av krigen med på tilbaketrekningen helt inn i Berlin.

"MILD" REVISJONISME

Etter sonet landssvikdom tok Saxlund juridikum i 1953 og ble advokat. Med tiden fikk han ansettelse i finansdepartementet, hvor han endte som underdirektør før han gikk av med pensjon.

Saxlund har aldri lagt skjul på sin NS-fortid. Han stod blant annet frem i Haagen Ringnes' TV-serie "I solkorsets tegn" i 1981, og har senere deltatt på flere boklanseringer knyttet til Nasjonal Samlings historie. Han forsvarer i disse sammenhenger Quisling og NS, men nasjonalsosialismen mistet han troen på allerede under krigen: "Troen på at den nasjonalsosialistiske ideologi ville bringe noe godt, den ble borte. Samtidig mente jeg fremdeles at Nasjonal Samling likevel var en viss bremse på besetelsesmakten."²

KRISTENLEDER OG SS-VETERAN

Denne offentlige anger har nok vært nødvendig, ikke bare på grunn av hans posisjon i statsforvaltningen, men også fordi han i en årrekke har vært en aktiv kristenleder, blant annet som formann i Strømsø menighetsråd i Drammen (frem til 1997), og som leder av arbeidsutvalget i "Bønneuke for kristen enhet" – en av de viktigste årlige felleskristne begivenheter i Norge.

Andre forhold gjør det imidlertid usikkert hvor dyptgripende oppgjøret i realiteten er. Faktum er at Saxlund er særdeles aktiv i gammelnazistmiljøet. Han har sittet i INOs valgkomité og ledet i en årrekke "Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede" (en interesseorganisasjon for tidligere norske SS-soldater), samt deltatt på SS-veteran-turer til gamle slagmarker på Østfronten. Han figurerer også på listene til "Kameradenwerk Korps Steiner", en internasjonal Waffen SS-veteranforening.

Ikke minst det siste kan tyde på at Saxlunds engasjement ikke bare er sosialt og nostalgisk, ettersom "Kameradenwerk" pleier svært nære forbindelser med dagens tyske nynazister og voldelige skinheads. Talende er det også at Saxlund abonnerer på magasinet "Junge Freiheit", som er or-

gan for det mer intellektuelle sjikt av dagens tyske høyreekstremister.

TVILSOM FAMILIETRADISJON

I samtale med Ringnes sier Saxlund at opplysningene om at jødene måtte gå med gul stjerne i Tyskland gjorde et "forstemmende inntrykk på ham". Hvis han med dette mener å ta avstand fra antisemittismen, har han lykket seg å bryte en sterk familietradisjon.

Hans farfar med samme navn, høyesterettsadvokat Eivind Saxlund, må sies å ha vært nasjonalsosialist før begrepet ble myntet. I 1910 utgav han boken "Jøder og Gøier" som, ved siden av Helge Erichen Forlags utgave av "Sions Visers Protokoller" fra 1920, utvilsomt er den verste antisemittiske bok utgitt i Norge før krigen. Inspirert av rasefilosofen, antisemitten og pre-nazisten Houston Stewart Chamberlain advarer Saxlund d.e. mot "den jødiske fare" som truer landet: "Den fare, der truer fra Jødene, ansees af mange for den største, der truer vort Samfund, ikke paa Grund af Udsigten til Jødernes finansielle Overherredømme i og for sig, men fordi den mosaisk-talmudiske Tankegang smitter vor Karakter, forvirrer vore Moralbegreber og skader vore beste Raceegenskaber, forandrer Folkekarakteren, truer med at gjøre os Alle til 'Jøder'."³

"ANTISEMITTISK SMUSSLITTERATUR"

Boken utkom i flere opplag frem til 1920-tallet, og foranlediget en rettssak i 1923, hvor forfatteren gikk til søksmål mot journalisten Paul Gjesdahl, som hadde karakterisert boken ved dens rette navn: "antisemittisk smusslitteratur". Rettens enstemmige dom var at Gjesdahls uttrykk ikke skulle mortifiseres.⁴

Saxlund forstatte imidlertid sitt korstog for raserenhet. Samme år utgav han sitt hovedverk "Momentene i Livsanskuelse på biologisk Grundlag", som tre år senere ble utgitt i Tyskland som "Blut und Geist". Det er ingen overraskelse at han på 30-tallet figurerer som entusiastisk abonnent på "Ragnarok" – Hans S. Jacobsens erke-nazistiske og pangermanske tidsskrift i opposisjon til det "myke" NS.

"RASENS GJENOPPVÅKNING"

Denne tvilsomme familietradisjon føres videre av en av Eivind Saxlund d. e. sønner, cand. econ. og cand. philol. Sigurd Saxlund (Eivind d.y. onkel), som allerede i 1933 forsøkte å få utgitt sine rasebiologiske utgytelser i pamfletten "Rase og Kultur". Tiden var imidlertid ikke "moden" før i 1941 for kraftsalver av denne type: "Rasekaos hersker. Man vet ikke hva man vil. Fedrene ville en bedre slekt, de hadde mål med livet. Europa har ikke noe mål. Sportsidioti, feminisme, kubisme, dyrkelse av indere, psykoanalytisk onani-prat, nervesvekkelse og mangel på mot, preger Europa i dag. [...] Av asiaten har vi lært å regne livsverdier om til gull og sølv, av afrikaneren

Myklestad på vei for å møte Monitors medarbeider.

“ Så langt det finnes en fornuftig linje i verdensutviklingen kan utgangen på denne krigen ikke bli noen annen enn en fullstendig tilintetgjørelse av jødedommen og dens mange hemmelige forbryterorganisasjoner.”

Ørnulf Myklestad, 1944

Angrer ikke

Ørnulf Myklestad er den dag i dag talsperson for den mest giftige og ond-sinnede antisemittisme.

at jazz er musikk. Og alle bastardene forteller oss at rare er et foreldet begrep. Men det finnes ennå en reserve av rent blod. Når skal den våkne?”⁵

Som rektor ved Arendal offentlige høyere almenkskole og konstituert NS-ordfører i byen gjorde Sigurd Saxlund sitt for “rasens gjenoppvåkning”.

MYKLESTAD OG FRIMURERNE

Jødene bruker ifølge “Jøde og Gojim” mange redskaper i sin kamp for makt og rikdom, blant disse også hemmelige selskaper. Eivind Saxlund d.e. er imidlertid relativt forsiktig i kritikk av frimurerne: “Det er vel et Spøragsmaal om ‘hemmelige’ Forbunds Existence i vore Dage er berettiget,” lyder det noe blodfattig.⁶ Likevel ser vi her konturene av den konspirasjons-paranoia som så ofte følger i antisemittismens kjølvann.

En annen sentral aktivist i INO-miljøet, Ørnulf Myklestad, er i så måte et illustrerende kasus: “En seier for de makter som i dag er bærere av de jødisk-frimureriske og kommunistiske ideer, vil for evige tider besegle den nordiske rases og vesteuropeiske kulturs skjebne. Her gis no ikke lenger noe annet eller tredje alternativ. Alene en seier for et germansk Europa, kan redde vår rase og vår kultur fra den visse død,” skriver han avslutningsvis i sin bok “Bak Frimureriets Kulisser” fra 1944.7

NIDKJÆR NAZIST

Myklestad sluttet seg til NS i 1933 og oppholdt seg i Berlin i lengre tid for å “studere nasjonalsosialismen på t hold”.⁸ Han var en særlig nidkjær nazist, som beklede mange posisjoner: Han var NS’ fylkessekretær i Bergen og Hordaland, fylkespropagandasjef i Stor-Oslo. I den siste kapasitet foreslo han inndragelsen av radioapparatene til ikke-NS-medlemmer og stod bak flere “propaganda”-tiltak, som opprettelsen av en falsk engelsk radiosender og falske illegale aviser. Fra juli 1942 til februar 1945 var han politisk kommissar i “Asker og Bærum Budstikke”, hvor han fikk skussmål som en særlig usympatisk nazist: “Hr. Myklestad ble ‘beingnager’ i Budstikken i ca. 2 3/4 år, og i denne tiden gjorde han mange forsøk på å omskape bladet til en telegram- og propagandaavis for NS...”⁹

NORSK FRONT ANNO 1938

Likevel var det kampen mot det “jødiske frimureri” som stod Myklestads hjerte nærmest. Allerede i 1938 tok han initiativ til NS-avleggeren “Norsk Front”, som hadde som formål å “gå til kamp mot jødedommen, frimureriet og marxismen – disse ødeleggende internasjonale krefter som har tatt strupetak på det norske folk [...] Vi vil gjennom vårt opplysningsarbeide søke å reise en folkeopinion mot frimurerloshens virksomhet og mot de ‘kunstige jøder’s dominerende stilling i vårt samfund.”¹⁰ Han utgav både sin egen frimurerbok og “Sions Visers Protokoller” i 1944 på sitt eget forlag, “Brage Boklag”.¹¹

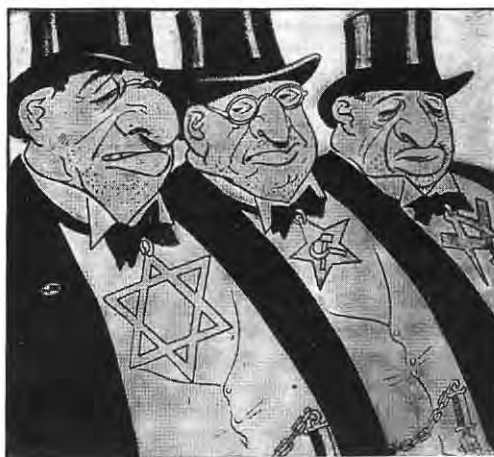
Han holdt både før og under okkupasjonen flere offentlige foredrag om frimurerspørsmålet og hilste de tyske myndigheters åpning av Den store norske Landslosjes bygning for almenheten 1. desember 1940 som “en merkedag i Norges politiske historie”.

FORTSATT AKTIV

Etter krigen fikk Myklestad syv års tvangsarbeid og rettighetstap i ti år. Illebu-oppholdet hadde imidlertid ingen virkning på hans overbevisning. Derimot utviklet han i denne tiden patent på taremell på boks, som siden har gjort ham til en holden mann.

Myklestad holder idag en lav offentlig profil, men er, 81 år gammel, fortsatt en ivrig og aktiv nazist og antisemitt, med forbindelser ikke bare til INO-miljøet, men også til yngre høyreekstremister som jødehateren og revisjonisten Alfred Olsen.¹² De senere årene har Myklestad kanalisert noe av sin formue inn i INO organet Folk og land, hvor han har sponset ekstra midtsider i bladet. I denne sammenhengen har Myklestad benyttet dekknavnet Brage.

1 Intervju med Haagen Ringnes, “I skyggen av solkorset”, Oslo 1981, s. 47. 2 Ringnes, s. 48. 3 “Jøde og Gojim II”, revidert utg. Chra. 1911, J. Aass’ Forlag, s. 20f. 4 Ocar Mendelsson, “Jødernes historie i Norge” bind ..., Oslo 19..., s.496ff. 5 “Rase og Kultur”, J. M. Stenersens Forlag, Oslo 1941, s. 76. 6 s. 130. 7 Brage Boklag 1944, s. 167. 8 Referat fra landssviksaken mot Myklestad i Arbeiderbladet 14. april 1948. 9 Leder i Asker og Bærum Budstikke 18. mai 1945. 10 Fra løpeseddel gjengitt i “Bak Frimureriets Kulisser”, s. 131. 11 Antagelig er det også Myklestad som stod bak en tredje utgivelse av protokollene på Norsk Fronts forlag i 1940. 12 Muntlige kilder i miljøet, bekreftet gjennom samtale med Myklestad.

Jødene står, i følge Myklestads bok, bak det meste av denne verdens fortredeligheter

Under dekke av å skulle skrive en bok om frimurerne, møtte Monitors medarbeider Ørnulf Myklestad. Det var ingenting i den halvannen time lange samtalen som tydet på at Myklestad har endret oppfatning på noen vesentlige punkter. Tvert i mot var han stolt av sin innsats i NS-avleggeren Norsk front og av sine propagandistiske evner. Myklestad var i det hele tatt langt mer opptatt av verdensjødedommen enn av frimurerne.

Med tydelig stolthet la han ut om hvordan han stod for utgivelsen av to norske utgaver av det beryktede falskneriet Sions visers protokoller. Da vi ga uttrykk for uvitenhet om hva dette var for slags bok, kunne Myklestad opplyse at det var jødernes plan for å erobre verdensherredømmet. Myklestad mente også å vite at det var jødene som stod bak frimurer-ordenen.

Da vi spurte Myklestad om han kunne tipse oss om andre personer med kunnskap om frimurerne, nevnte han straks den våpenheleridømte antisemitten og nazisten Alfred Olsen. Myklestad, som husket Olsens telefonnummer utenat, karakteriserte Olsen som en intelligent, troende katolikk, men trakk Olsens taktiske evner i tvil og omtalte ham som en bulldozer. Olsen ble særlig berømmet for å ha spredd falskneriet Sions visers protokoller via internett. Hvis vi ville kontakte Olsen kunne vi bare hilse fra Myklestad...

“Intelligens er ikke nok når man bekjemper jøder eller andre ting. Man må også ha klokskap”.

Ørnulf Myklestad, 1998

Rroma

To folkegrupper ble forsøkt utslettet av de tyske nazistene: Jøder og Rroma. Jødernes skjebne er kjent for alle. Omsider ser også verden ut til å gi dem den oppreisning og erstatning de har krav på. Rroma har til denne dag ikke mottatt noen oppreisning. Ved frigjøringsjubileer og i festtaler er Rromas martyrium noe som knapt nevnes. En og en halv million av det reisende folket ble myrdet i Det Tredje rikets terror. De overlevende ble nok befridd fra KZ leirene, men ikke fra hat, fortid og forfølgelse. Monitor setter søkelyset på Rromas skjebne i Hitler-Tyskland.

Rroma kom til Europa på 1300 tallet. Utvandringen til Europa var et resultat av islamsk ekspansjon på det asiatiske kontinentet. Som et ikke kristent, ikke hvitt, ikke europeisk folk, uten eget territorium, falt Rroma utenfor i ethvert europeisk samfunn. Rroma i Tyskland kaller seg selv Sinti, tyskerne kaller dem sigøynere. Som outsiders fikk Rroma problemer med det hanseatiske lovverket. De oppfylte ikke kravene til et fast sted å bo, fast arbeid og oppføring i skatteregisteret. I 1721 beordret keiser Karl VI utryddelsen av alle Rroma. Det var fullt tillatt å drepe dem og stundom ble det arrangert regelrette "sigøynerjakter". Rroma ble ikke bare forfulgt i Tyskland. I hele Europa ble det reisende folket forfulgt. I 1589 slo et kongelig dekret i Danmark/Norge fast at enhver leder av et Rromaforbund som ble funnet på dansk jord, skulle dømmes til døden. På 1600 tallet ble ethvert fartøy som brakte Rroma inn i Norge eller Danmark beslaglagt. Det ble organisert sigøynerjakter, med belønning til de som fanget noen. Frem til 1849

kunne enhver person av Romanislekt, som ble funnet i Danmark, utvises

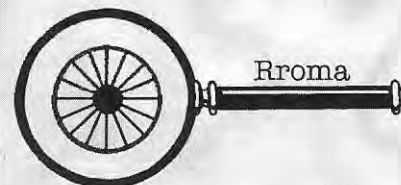
FORBEDRINGSANSTALTER

I begynnelsen av forrige århundre ble Rroma, sammen med jøder, omtalt som menneskehetens avføring. I 1889 opprettet det bayerske politiet en egen avdeling for sigøynersaker. Avdelingen mottok kopier av alle domsavsigelser vedrørende forbrytelser som hadde blitt begått av Rroma. I 1929 ble avdelingen omgjort til et nasjonalt senter, med hovedkvarter i München. Fra da av var det forbudt for Rroma å flytte fra ett sted til et annet uten polititillatelse. Rroma over 16 år, som ikke kunne bevise at de hadde jobb, fikk uten videre to år på forbedringsanstalt. Noen europeiske stater deporterte Rroma til koloniene, hvor de ble brukt som billig arbeidskraft. I det nåværende Romania var det, frem til rundt 1864, alminnelig å holde Rroma som slaver.

I 1920 utga Karl Binding og Alfred Hoche boken "Utslettelsen av liv som ikke fortjener livet". Blant de gruppene som i følge forfatterne ikke hadde livets rett, var de uheldelig mentalt syke. Rroma ble uten videre betraktet som en del av denne gruppen. Kriminalitet blant Rroma ble oppfattet som arvelig.

NÜRNBERGLOVENE

Opp gjennom 20-tallet økte undertrykkelsen av Rroma i Tyskland betraktelig. I 1920 nektet Weimarrepublikken Rroma adgang til parker og offentlige bad. En konferanse i 1925 om "Sigøynerspørsmålet", resulterte i lover som medførte at alle Rroma skulle registreres hos politiet og at arbeidsløse Rroma kunne sendes til arbeidsleire - "Av hensyn til den offentlige sikkerhet." I 1929 ble sentralkontoret for kampen mot sigøynere i Tyskland opprettet i München og bare ti dager før Hitlers maktovertagelse tok regjeringstalsmenn i Burgenland til orde for å frata Rroma alle sivile

Porraimos:

Rromani og betyr oppslukelsen. Tilsvarende Shoah og Holocaust på hebraisk.

Språk:

Rroma har mange navn: Tatere, sigøynere, fanter, splinter og mange andre. De fleste av dem er nedsettende ment. Vi velger derfor å bruke Rroma, som er det riktige ordet på Rromani. Rromani er språket til Rroma, det stammer fra sanskrit (Gammelindisk) og snakkes i mange variasjoener og dialekter.

David Olère: Utvelgelse til gasskamrene

rettigheter. I september 1935 ble Rroma omfattet av restriksjonene i Nürnberglovene for blod og ære. Tyskere hadde ikke lov til å gifte seg med ikke-ariere, særlig jøder, Rroma og afrikanere. I 1937 innførte nazistene sin statsborgerskapslov hvor Rroma og jøder ble fratatt sine sivile rettigheter og gjort til annenklassens borgere.

Nazistene rettferdiggjorde jødeutryddelsene med at jødene ikke var ariske. Denne begrunnelsen kunne imidlertid ikke brukes på Rroma, ettersom de var et av de eldste ariske folkeslagene i Europa. Regimet forsøkte først å tvinge vitenskapsmennene til å hevde at Rroma ikke var ariere, men mange nektet og kom selv i fengsel. Nazistene gikk snart vekk fra forsøket på å stemple Rroma som ikke-ariske. Argumentene som ble brukt var at de ikke var nordiske, at de var "asosiale", "undermennesker" og "medlemmer av en lavere rase". Det store flertallet av Rroma i konsentrasjonsleirene bar derfor de "asosiales" svarte vinkel på tøyet.

FORSØKSKANINER

I 1938 begynte forfølgelsene av Rroma for alvor. Det ble organisert en landsomfattende "sigøyneropprenkningsuke" fra 12 til 18 juni. På samme måten som krystallnatten markerte begynnelsen på jødernes Holocaust, markerte denne uken begynnelsen på Porraimos. I desember samme år dukket den første henvisningen til den endelige

Himmlos holocaust

Roma-fanger i konsentrasjonsleiren Belzec

løsningen på sigøynerspørsmålet opp i ett dokument signert av Heinrich Himmler. Den første massedrapaksjonen i nazistenes forsøk på å utrydde Rroma, fant sted i konsentrasjonsleiren Buchenwald i januar 1940. 250 Romanibarn ble drept mens de ble brukt som forsøkskaniner for å teste effektiviteten til Zyklon-B, gassen som senere ble brukt i gasskamrene. Også ved andre anledninger ble Rroma brukt som forsøkskaniner. I kvinneleiren Ravensbrück ble 139 Rroma brukt i medisinske eksperimenter. Bortsett fra å tilfredsstille SS-legenes perversjoner hadde eksperimenterne ingen betydning.

I juni 1940 beordret Hitler likvideringen av "alle jøder, sigøynere og kommunistiske politiske funksjonærer i hele Sovjetunionen."

DRAPSORGIER

Den 16. desember 1941 ga Himmler ordre til at alle gjenværende Rroma i Europa skulle deporteres til Auschwitz-Birkenau for utryddelse. I februar 1943 ble det gjennomført storstilte opprenskningsaksjoner og i perioden frem til april samme år hadde over 10 000 Rroma ankommet konsentrasjonsleiren Sachsenhausen. Himmler erklærte at Rroma leirene skulle elimineres og igangsatte en storstilt likvidasjonskampanje. Rroma ble klubbet, slått og gasset til døde. Myrderiene ble utført med stor grundighet. Den

1. august 1944 ble 4000 Rroma gasset og kremert i Auschwitz-Birkenau, i det som skulle komme til å hete sigøynematten. På et tidspunkt var det 16 000 Rroma i Auschwitz. I august 1944 var det bare 4 000 tilbake.

Det er vanskelig å gi noe eksakt anslag på hvor mange Rroma som ble myrdet av det Tredje riket. Det finnes ingen sikre oppgaver over hvor mange Rroma som levde i Tyskland og tysk okkuperte områder. Mange ble ganske enkelt myrdet i skogene og på markene, uten noen sinne å bli registrert. De som ble funnet arbeidsdyktige ved ankomst til konsentrasjonsleirene ble aldri ført inn i fangeregistrene, men sendt rett i gasskamrene. Det laveste anslaget sier at en halv million Rroma ble

myrdet av nazistene. Det høyeste, som nok er nærmere virkeligheten, er på en og en halv million.

TATERLISTER

I Norge tilbød den beryktede omstreiferemisjonen quislingstyret sine "taterarkiver". Politiminister Jonas Lie tok til orde for å deportere norske wandriari (tater) fra landet. Planene ble imidlertid aldri gjennomført fordi Tysklands nederlag kom i tide.

Lovara og Kalderash (sigøynere) som tidligere hadde bodd i Norge, ble stoppet på den danske grensen på vei hjem og sendt til Tyskland, hvor mange døde i konsentrasjonsleirene.

DE USYNLIGE OFRENE

Rroma har aldri fått noen kollektiv erstatning etter redslene de gjennomlevde under det tredje rike. Da krigen var slutt fortsatte de demokratiske landene friskt med sterilisering og internering av Rroma.

Ved feiringen av 50 års jubileet for frigjøringen av Auschwitz var det to grupper av ofre som var henvist til å stå utenfor: homofile og Rroma - De samme gruppene som i sin tid var på bunnen av fangehierarkiet i dødsleirene.

Rroma ble ofte brukt i bestialske forsøk. (David Olère: Eksperimentsprøyten)

Rroma på internett

Både Roma og Internett er grenseløse. Hva er da mer naturlig enn å oppsøke Internett for å lære mer om et stolt folk som har overlevet alle forsøk på utryddelse? Kunnskap er nødvendig når man skal bekjempe hat og fordommer. Monitor presenterer internettguiden til det reisende folkets kultur og historie.

THE PATRIN

<http://www.geocities.com/Paris/5121>

Patrin er veitegn som Rroma la ut for å informere andre reisende om reiserute og lignende. Patrin betyr også blad, på trær eller i bøker.

The Patrin vier seg til informasjon om Rromas kultur og historie. Siden er lekkert designet og oversiktlig organisert. Du finner oversiktskart over Rromas vandringer gjennom verden, artikler om musikk, kultur, tro og historie. Du finner blant annet mye materiale om Porraimos (Holocaust). Andre artikler tar for seg hvordan Rroma er blitt forfulgt gjennom tidene. En finner tilogmed en egen artikkel om Norge. For de som er nysgjerrige på språket, finnes en liten romani-engelsk ordliste. The Patrin har mange interessante linker og er etter vårt syn det beste utgangspunktet for å finne nye nettsteder om og for Rroma. The Patrin har også en egen mailingliste, hvor du kan få mye nyttig informasjon.

RROMA YEKHIPE-ROMANI UNITY

<http://www.rroma.com>

Dette er siden til den internasjonale Romani unionen. Du finner informasjon om organisasjonens virksomhet og tips om bøker av interesse. Her kan du også lese nyhetsbrevet Buhazi. Mesteparten av aktiviteten foregår imidlertid på Romnet, en mailingliste med mange interessante nyheter og diskusjoner.

Monitorredaksjonen har stor nytte av denne listen i det redaksjonelle arbeidet.

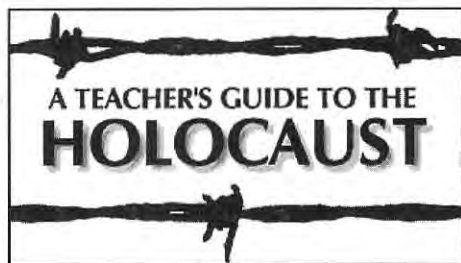

A TEACHERS GUIDE TO THE HOLOCAUST

<http://fcit.coedu.usf.edu/holocaust/>

Denne siden omhandler ikke bare Rroma, men nær sagt alt du behøver å vite om redslene i det tredje rikets konsentrasjonsleire. Siden er, som tittelen sier, en lærerveiledning for undervisning i emnet. Den er for det første lekkert laget og for det andre usedvanlig logisk og oversiktlig oppbygget. Alle artikler har krysshenvisninger som med enkle ikoner opplyser om det er tilleggsinformasjon, bilder eller kunst man klikker seg frem til. Siden er dessuten enormt innholdsrik.

Den skal også ha plusskarakter fordi den ikke bare fremstiller Jøder og Rroma som passive ofre, men også synliggjør den motstanden som eksisterte i og utenfor konsentrasjons- og dødsleirene. Siden har en egen avdeling med fangekunst, en samling usedvanlig sterke og gripende bilder.

LEVANDE HISTORIA

<http://www.levandehistoria.org>

Nazismens fremvekst og det faktum at 11% av svenske skoleelever betviler at

Holocaust overhodet fant sted, er bakgrunnen for at den svenske regjeringen har lagt ut denne siden. Samtidig har alle skoleelever fått utdelt et hefte med samme tittel. Siden presenterer en lang rekke beretninger fra Holocaust-overlevende og henvender seg til ungdom på en svært direkte måte. Den klarer også å presentere Rroma på en respektfull måte - Uten å romantisere eller ynkeliggjøre. Et godt eksempel til etterfølgelse for våre egne myndigheter.

Kris i Nordland

Den Nordlandbaserade vit makt-musikrörelsen har den senaste tiden blivit alltmer desperat. I Nordlands senaste Internetbrev har slagordet »ni kan aldrig tysta oss« bytts ut mot ett vädjande; »låt dem aldrig tysta oss!« Bakgrunden är bland annat att polisens bestämda agerande i samband med de senaste månadernas vit makt-konserter skapat stora ekonomiska problem för Nordland.

Polistillslaget mot Norlands nyårskonsert fortsätter att ge effekter. Trots all konspirativ retorik om »ZOG-poliser« hade Nordlands ledare aldrig på allvar räknat med att polisen faktiskt skulle utnyttja alla sina befogenheter och slå till på det sätt som skedde. Gripandet av de 314 konsertbesökarna vid konserten i Brottby kom som en total kalldusch. Händelsen har även fått en rent avskräckande effekt. Flera av de gripna lovade högljutt att det var sista gången de besökte en vit makt-konsert.

Den sjunde mars var det tänkt att ännu en konsert skulle äga rum. Det blev den tredje konserten i rad som stoppades. Polisen hade ännu en gång avslöjat nazisternas lokal som hyrts under falska förespeglingar.

Nordlands internetbrev försökte släta över misslyckandet och konstaterade summariskt att de 75 konsertbesökarna istället fick en »trevlig kväll på en restaurang«, trots den uteblivna konserten.

I mars meddelade den amerikanska CD-tillverkaren Cinram att företaget stoppat all produktion av CD-skivor åt Nordland. Företaget har dessutom förstört flera tusen vit makt-skivor som väntade på leverans.

Nordland har till slut tvingats be sina läsare om hjälp med pengar för att täcka budgetunderskottet. I samma veva menar Nordland att de har hemliga planer på en »storoffensiv« under 1998. Utan att avslöja planerna ber de om 300 000 kronor som en grund till en »ny form av masskommunikation som inte använts tidigare av grupperingar på vår politiska kant«. Pengarna som sätts in ska öronmärkas »för den kommande storoffensiven«. Vad denna »storoffensiv« i verkligheten innebär, återstår att se.

EXPO

Protester mot Front National

Den 29. mars demonstrerte titusener över hele Frankrike i mot det fascistiske Front National. Kravet var at den politiske hestehandlingen med partiet måtte stoppes. Bakgrunnen var at flere regionalpresidenter fra høyresiden ble valgt med atotte fra fronten.

Den franske presidenten, Jaques Chirac, har tatt til orde for politiske reformer etter at Front National fikk over 15% av stemmene i lokalvalgene i slutten av mars.

MOTBØR FRA LYON

50 0 000 parisere fulgte opfordringen om å delta i protestmarsjen mot "faren fra høyre". Lederne for det regjerende sosialistpartiet og for kommunistene deltok i marsjen. Det samme gjorde ledende representanter for det grønne koalisjonspartiet. Demonstrantene ropte "Neri til fascisme" og "Nei til Front national". En av parolene lød: Sammen for frihet, likhet og brorskap. I mange andre franske byer førte oppropet, som var signert rundt 45 partier, fagforeninger og initiativer, til store demonstrasjoner. I det sydlige Lyon, hvor regionalpresidenten ble valgt ved hjelp av frontens stemmer, inntok, i følge arrangørene, 14 000 mennesker gatene. Mellon nekter å trekke seg fra vervet og bestrider at han har inngått noen avtale med Front National.

ENDRE VALGORDNINGEN?

Regjeringsmedlemmene tok ikke del i de landsomfattende demonstrasjonene. Den sosialistiske statsministeren, Lionel Jospin, uttalte imidlertid at regjeringens mening i denne saken er klar. Både Jospin og den konservative Chirac har begge karakterisert FN som rasistisk og fremmedfiendtlig og tatt skarp avstand fra ett hvert samarbeid med partiet.

Front National's nestkommanderende, Bruno Megret, uttalte at "det antirepublikanske venstre" organiserte gatene mot demokratisk valgte parlamentarikere. Demonstrasjonene var derfor en trussel mot demokratiet.

President Chirac har innkallt lederne for kamrene i parlamentet til et møte om valgordningen og andre politiske reformer. Statsminister Jospin har også uttalt at han vil arbeide for snarest mulig å endre måten regionalvalgene gjennomføres på. Det var den nåværende ordningen som sikret fronten dens mange lokale mandater.

Ungdomsutveksling Et år i Tyskland (September 98 - August 99)

(Annonse)

Mitarbeit in der Gedenkstätte/Museum des ehemaligen Konzentrationslagers Sachsenhausen in Oranienburg bei Berlin.
übersetzungen von Archivmaterial und Führungen für die Besuchsgruppen aus Norwegen und Skandinavien.
Voraussetzungen: Deutschkenntnisse, Geschichtsinteresse,
Alter: 20-26 Jahre
Geboten Wird: Verpflegungs- und Taschengeld, freie Wohnung in Berlin, Krankenversicherung, Reisekosten von und nach Norwegen, begleitende durch ASF
Eigenbeitrag: kr. 4000,-

INFORMATIONEN:
ASFs venner
v/Backofen
Schweigaardsgt. 48 b
0191 OSLO
tel/fax: 22 17 46 23
BEWERBUNGSFRIST: 30.04.1998

Sinnzeichen

Friedensdienste

Kjære lesere:

Fra og med dette nummeret vil Monitor trykke artikler på svensk. Bakgrunnen er at vårt svenske søstertidsskrift, Expo, forhåpentligvis bare midlertidig, har gått inn på grunn av økonomiske vansker. Intill Expo kan komme ut som eget blad trykker de stoffet sitt hos oss. Det er en glede for oss å kunne introdusere Expo for norske lesere.

Dubbelt baksla

Den 3 januari blev en mørk dag for den svenska vit makt-musikrörelsens flaggskepp Nordland.

Efter att ha legat tämligen lågt under 1997 - fullt upptagna med att värja sig från åtal för hets mot folkgrupp och den hårda interna konflikten med konkurrenterna inom Combat 18 - var nyårskonserten tänkt som avstamp för en rad kommande konserter under året. Det slutade i katastrof för den nazistiska musikscenen. 314 nynazister greps för våldsamt upplopp och hets mot folkgrupp. Det är det största massgripandet i svensk kriminalhistoria.

Bland de gripna fanns medlemmarna i det amerikanska bandet Max Resist, samt flera personer från Tyskland och Norge.

Bråket uppstod när bandet Max Resist anträdde scenen och började göra Hitlerhälsningar. Polisbefälen beordrade att de skulle gripas för hets mot folkgrupp, vilket utlöste ett regelrätt slagsmål där polisen fick tillkalla hundar för att driva tillbaka de trehundra nazisterna.

AVVISADES PÅ FLYGPLATSEN

För att reparera skadorna annonserade Nordlandvänliga Blod & Ära i Södertälje en stödkonsert för de gripna den 31 januari. Även den slutade i fiasko. Polisen var förberedd och samtliga inbokade lokaler som nazisterna hyrt under falska förespelningar hade avslöjats. Dessutom kom dragplåstret från England, nazibandet Brutal Attack, inte längre än till flygplatsen innan de skickades hem igen. Polisen tog deras medhavda CD-skivor som förevändning

för att misstänka att de ämnade begå brott - hets mot folkgrupp - i Sverige.

I beredskap fanns under kvällen långt fler än de 120 poliser som ingrep i samband med nyårskonserten. Polisens taktik var att störa nazisterna redan vid mötesplatserna där tillresta konsertbesökare utsattes för ständiga visitationer. Så småningom gav Blod & Ära upp och inställde konserten.

Några större bråk utbröt aldrig den 31 januari. Bland de få som greps fanns tillresta normänn som kommit för att lyssna på det norska vit makt-bandet Norhat. I brist på konsert slod de sönder en restaurang.

STÄLLNINGSKRIG

Polisens hårdnade attityd har i princip utlöst ett ställningskrig mellan Stockholmspolisen och naziströrelsen. Det finns flera orsaker till detta.

Efter C18.vänliga Nationalsocialistisk Fronts (NSF) antijudiska demonstration i Stockholm inför Kristallnatten den 8. november riktades massiv kritik mot polisen för passivitet. Polisen agerade huvudsakligen skyddsvakt för nazisterna och de enda ingripanden som gjordes var mot antifascister. Senare på kvällen attackerade nazister en klubb för homosexuella i Stockholm.

Knappt hade kritiken mot polisens obefintliga agerande ebbat ut förrän en vit makt-konsert genomfördes på en restaurang i centrala Stockholm. Lokalen hade hyrts utan att antyda vad för slags konsert det handlade om. När ägaren insåg vad det var för gäster det handlade om

g för vit makt-musik

kontaktade han polisen, som dock uppmanade ägaren att låta konserten hållas.

Sedan dess har den nybildade nazigruppen NS-Stockholm riktat hot mot flera kända personer, däribland polisens presstalesman Claes Cassel. Hoten omfattar bland annat fotografier på en maskerad pistolbeväpnad nazist utanför Cassels hem. Två unga nazister, Gustav Högkil, 17, och Stefan Adersson, 19, har gripits för hoten.

SKYDDSVAKT

Polisens agerande den senaste tiden är dock en välkommen förändring. Under flera år har den nazistiska musikindustrin, inte minst Nordland, haft fritt spelrum och i vissa fall har polisens agerande närmast inneburit att nazister skyddats istället för att åtalas för hets mot folkgrupp.

Det mest kända exemplet var i samband med en vit makt-konsert i februari 1996 där Nordland hyrt Folkets Hus i centrala Eskilstuna för en spelning med både svenska och utländska band. Konserten som drog ungefär 700 nazister både från Sverige och utlandet blev Sveriges största vit makt-konsert. Polisen slog en järnring runt konsertområdet och bakom polisens ryggar skanderade hundratals nazister slagord som ekade genom centrala Eskilstuna.

Kritiken lät inte vänta på sig och polisen tvingades förneka att de hade upprättat en "nazistisk frizon" i samband med konserten.

Situationen blev inte bättre av att den sammanföll med en uppmärksam utvisning av en kurdisk familj. Att polisen skyddar nazister och utvisar invandrare såg helt enkelt inte bra ut.

ÖKONOMISK FÖRLUST

De gångna två åren har myndigheterna haft en ambivalent inställning till att gripa nazister för hets mot folkgrupp. I samband med en konsert utanför Linköping 1996 gjordes dock ett tappert försök.

Redan vid nazisternas uppsamlingsplats en bit innan själva konsertområdet greps fyra nazister för att ha burit symboler som klassas som hets mot folkgrupp. Senare greps ytterligare ett tiotal personer inne i själva konsertlokalen för att ha ropat Sieg Heil. Polisens bestämda agerande gav en förespegling att myndigheterna hade tänkt ta i tu med naziströrelsen.

Just nu pågår ett ställningskrig mellan polis och nazister. Nordland och Blod & Ära har utlovat ytterligare konserter, men samtidigt klarar inte vit makt-rörelsen hur många avbrutna och inställda konserter som helst. Notan för nyårskonserten slutade på minus 200 000 kr och fiaskot i slutet av januari på omkring 100 000.

David Lagerlöf/Expo

BREVBOMBARE OCH TERRORISTER

Erik Blücher har länge hållt en låg profil och har inte agerat offentligt på många år. Hans image har varit att framträda som en småhandlare i postorderbranschen som numera struntar i politiken. Han har ofta, även inom nazirörelsen, klassats som en ren profitör på nazimusik. När Niclas Löfdahl häktades misstänkt bland annat för att ha skickat en brevbomb till justitieminister Laila Freivalds startade en utredning som kom att visa på motsatsen.

Blücher tillsammans med sin danska affärskollega Marcel Schilf tycks snarast vara den korsväg där bombterrorister möts och kontakter knyts.

Från Blücher och Schilf går trådarna ut till danska, österrikiska och svenska nynazister med bomber som specialitet. Polisutredningen visar att Blücher kände till att brevbomben till Freivalds skulle skickas.

ARISKA BRÖDRASKAPET

Brevbomben till Sveriges justitieminister skickades av Niclas Löfdahl, ledare för fängelseorganisationen Ariska Brödraskapet.

Ariska Brödraskapet bildades av Löfdahl tillsammans med Daniel Hansson, Sonny Brandt och Björn Nord. Grundarna bestod av några av Sveriges värsta nazibrottslingar, däribland en av John Hrons mördare.

Den engelska terroristgruppen Combat 18 har varit brödraskapets naturliga allierade eftersom huvudkonkurrenten Nordland tog avstånd från mordet på John Hron. Niclas Löfdahl har brevväxlat med C18s förra ledare, Charlie Sargent, redan 1995.

Ariska Brödraskapet har flera målsättningar. En är att fungera som fängelseorganisation för så kallade »krigsfångar«, det vill säga nazister som blivit fängslade för brott. I Ariska Brödraskapets fall handlar det om aktivister som ofta döms för grov misshandel, mordbrand och mord.

I praktiken behöver brottet inte ha en klar politiskt eller rasistisk prägel för att organisationen ska acceptera en fånge som medlem. När polisens förhållningsledare frågar hur Ariska Brödraskapet kan ta på sig att man har en medlem som utfört två grova rån får han som svar att »det är ju allting som är mot samhället, emot alla andra, det är ju mot ZOG«.

Det är dock inte bara fångar som kan bli medlemmar i AB. Även »pålitliga« bundsförvanter utanför murarna kan rekommenderas av en medlem och på så sätt tas upp i organisationen.

Ett annat mål med Ariska Brödraskapet, uppger Löfdahl, är att helt enkelt begå brott. Hans egen

Erik Blücher

målsättning är att organisationen ska utföra politiska attentat. Kontakterna leder därför till terrorister i den internationella nazirörelsen.

BLÜCHER, ANDERLE OCH TOMSITS

Erik Blücher med Ragnarock Records och Marcel Schilf med NS88 och NS-Records har sedan länge arbetat tillsammans i det numera nerlagda Club Valhalla. Valhalla fungerade som inspelningsstudio, konsertlokal och gömställe för efterlysta terrorister, däribland österrikarna Wolfgang Tomsits och Christian Anderle. Tomsits och Anderle efterlystes 1995 av Interpol för delaktighet i en serie brevbombsattentat där bland andra Wiens borgmästare Helmuth Zilk skadades. Vid ett annat uppmärksammat bombdåd i samma serie dödades fyra zigenare.

Under flykten sökte sig Anderle och Tomsits till Sverige och Club Valhalla.

De båda österrikiska terroristerna arbetade där med att bland annat designa omslag till CD-skivor för Ragnarock Records. De återvände till Österrike 1996 där Tomsits greps (och dömdes till fyra års fängelse). Anderle lyckades undgå polisen och efterlystes av Interpol. Han återvände då till Sverige där han gömdes i

kretsarna kring Ragnarock Records.

Fram till slutet av 1996 var han bosatt i Landskrona. Han hyrde en lägenhet av Per Jönsson, en av Blüchers kompanjoner på Ragnarock Records.

LÖFDAHL, FREIVALDSBOMBEN OCH BLÜCHER

I trapphuset bredvid Anderle bodde Niclas Löfdahls flickvän »Maria M«. Hon arbetade med att packa CD-skivor åt Ragnarock Records. Arbetet utförde hon i sin lägenhet i Landskrona. Hon påstår att hon har lämnat nazirörelsen sedan dess.

När Anderle skaffade mobiltelefon förbjöd Jönsson honom att ta emot telefonräkningarna i hans lägenhet. Istället vände sig Anderle till Maria, som gick med på att ta emot telefonräkningarna på sin adress.

Det var i Marias lägenhet som Löfdahl tillverkade brevbomben till Laila Freivalds under en permission den 19 mars 1997. Det var en dag med fulltecknat schema för Löfdahl.

Tidigare på dagen intervjuades han av bl a Marcel Schilf och Marko Järvinen för en

BREVBOMBNINGAR VANLIGARE

Brevbombningar har blivit ett allt vanligare fenomen bland nynazister. Detta får antas hänga samman dels med den ideologiska utvecklingen, dels med det enkla faktum att det sedan 1980-talet fullkomligt vimplat av bombmanualer och praktiska terrorishandböcker i kretsarna. Sverige är ingen undantag.

* I januari 1994 fick en medlem i vänstergruppen Offensiv en brevbomb kamouflerad till en videokasset. * Kort därefter fick en medlem i en

antifascistisk anarkistgrupp en liknande bomb. * 15 januari 1996 fick en kvinna i Hofors ett paket från »Ängelholms kommun«. Paketet innehöll en brevbomb som detonerade och skadade henne i armen. Kvinnan var ej känd i antirasistiska kretsar men arbetade som invandrarlärare. * 16 januari 1996 detonerade en liknande bomb med avsändaren »Liber förlag« hos en irakisk invandrare i Boden. Han fick lättare skador.

Gemensamt för dessa och andra exempel är att bomberna poststämplats i Malmöregionen och kopplas till nynazistiska grupper. Belägg för detta

framkom först i januari 1997 då dansk och svensk polis kunde följa den danske nynazisten Thomas Derry Nakaba, då han åkte över till Limhamn och postade tre brevbomber till England. Förhör med Nakaba, liksom med den svenske brevbombaren Niclas Löfdahl, har gett polisen en betydligt bättre bild av vilka som ligger bakom bombterrorern.

Niclas Löfdahl uppger i polisförhör att han känner till vilka som sänt flera av dessa bomber; de ingår alltså i samma krets.

propagandavideo - Kriegsberichte - från NS88. Inspelningen ägde rum i Marias lägenhet. Vid inspelningen deltog även Hans Himmler Pettersson från Ragnarock och Johan Billing från Ariska Brödraskapet. Den sistnämnde är en av de fyra skinnskallar som som var närvarande vid mordet på John Hron.

Senare under dagen kom även Erik Blücher på besök till lägenheten för att hälsa på Löfdahl. Under samtalet med Blücher visade Löfdahl kuvertet med brevbomben. Blücher - som troligen kunnat läsa adressen - skriker att han »inte vill veta något«.

Blüchers attityd att han »inte vill veta« något om den terrorism som hans politiska vänner är inblandade i, är ett mönster som går tillbaka till 1970-talet då han ledde partiet Norsk Front.

När partimedlemmen Petter Kristian Kyvik kastade en bomb mot ett första maj-tåg var Blücher en av de personer som greps som misstänkt för inblandning i attentatet. Två dagar före attentatet hade Blücher och Kyvik träffats för att planera aktionerna på 1 maj. Kyvik erkände senare för polisen att han vid detta möte hade nämnt att han hade dynamit och att Blücher inte kommenterat detta på något sätt. Blücher hävdade å sin sida att det som diskuterades var »vanligt bråk«.

NAKABA, SCHILF OCH LÖFDAHL

I polisförhören uppger Löfdahl att hans inspirationskälla vid bombtillverkningen var den bombkampanj Christian Anderle deltog i. Löfdahl uppger att han fått sin kunskap om brevbombstillverkning från tre håll:

Från en utbildning som ägde rum på skinnskallelokalen i Göteborg, från en medlem i en MC-klubb - troligen Brödraskapet MC, där Löfdahl en tid var prospect - och från Marchel Schilfs kumpan Thomas Derry Nakaba i Danmark.

I polisförhören erkänner Löfdahl att han känner den danske brevbombaren Thomas Derry Nakaba. Kontakten etablerades genom Blüchers kompanjon, Marcel Schilf, som var mycket angelägen att Löfdahl under en permission från fängelset skulle följa med till Danmark och träffa Nakaba. Löfdahl och Nakaba träffades i januari 1997. Under mötet visade Nakaba bland annat

Thomas Derry Nakaba

hur man konstruerar brevbomber kamouflerade till videokassetter. Nakaba ville att Löfdahl skulle posta ett antal brevbomber från Sverige, men Löfdahl avböjde eftersom han hade »egna planer«, d v s brevbomben till Laila Freivalds.

Några dagar efter mötet med Löfdahl åkte Nakaba till Sverige och postade tre brevbomber adresserade till England. Ett dygn senare greps Nakaba, och skjuter då en polisman i höften.

Vid rättegången mot Nakaba erkänner han att bombkampanjerna beordrats av ledningen för engelska Combat 18.

ARISKA BRÖDRASKAPET OCH VIKING ORDER

Blücher stöder Ariska Brödraskapet på flera sätt:

Hans företag Ragnarock trycker Ariska Brödraskapets tidning gratis. Löfdahl levererade sidorna, Marchel Schilf ordnade kopieringen, och Maria häftade ihop sidorna hemma i lägenheten i Landskrona.

Ragnarock ger också ett ekonomiskt stöd till Ariska Brödraskapets »krigsfångar«; däribland gratis CD-skivor med vit makt-musik och pengar. Bland annat har företaget skickat mindre summor på 200-500 kronor till Sonny Brandt, Björn Nord

och Johan Billing, samtliga grova våldsbrottslingar. Löfdahl själv har fått 100 CD-skivor från Ragnarock. Gåvan var värd ca 5 000 kr i försäljningsvärde i fängelset.

Ragnarock ger ut tidningen Viking Order, vars ideologiska retorik sammanfaller med C18. Det senaste numret av Viking Order innehåller ett långt angrepp på Laila Freivalds. Bitvis upprepar Viking Order samma saker som Niclas Löfdahl säger i polisförhören om motivet till att sända brevbomben till henne.

Artikeln är en blandning av antisemitiska konspirationsteorier och angrepp på demokratiska samhället. Laila Freivalds beskrivs som ledaren för svenska »STASI«

NS88, RAGNAROCK OCH C18

Att ett flertal bombterrorister har kopplingar till Blücher och Schilf ska sättas i relation till att de båda har starka kopplingar till C18.

C18 har som bekant planer på att flytta sin verksamhet till någon av de skandinaviska länderna. En orsak är att C18 fruktar att de engelska myndigheterna, sedan Labour vann valet, på allvar ska ta i tu med rasismen, bland annat C18s musikföretag ISD-Records.

Under sommaren 1997 hade C18 en aktivist, Derek »Del« O'Conner bosatt i Sverige för att sondera terrängen. I England är O'Conner dömd till två års fängelse för inbrott och planerad misshandel. I Sverige gjorde han sig skyldig till en misshandel i Helsingborg och dömdes i december till åtta månaders fängelse.

Med vid misshandeln var den finländske medborgaren Marko Järvinen, som vid samma rättegång dömdes till dagsböter för brott mot vapenlagen. Järvinen är nära kopplad till Schilf och Blücher, bland annat som producent av videoserien Kriegsberichte. Samma dag som Löfdahl tillverkade brevbomben till Freivalds intervjuades han av Järvinen.

David Magnusson/Expo

Jörg Haider:

I Hitlers

På det østerrikske liberale partiet, FPÖs, landsmøte i 1986 gjennomførte lederen av lokalavdelingen i Kärnten et kupp. Hans navn var Jörg Haider. Bildene etter dette kuppet minnet mer om junta-tilstander enn et parti med demokratiske verdier.

Partiet kvittet seg raskt med sine liberale verdier. Mange av de gamle lokal lederne ble byttet ut med nye. Hele partiapparatet skiftet mening. Det liberale partiet endret seg til et ekstremt nasjonalt parti. Partiets nye fører, Jörg Haider, kom med mange utsagn som fikk mediaoppmærksomhet. Han kalte for eksempel den østerrikske republikk et "ideologisk misfoster". I 1991 talte han for lokaltinget i delstaten Kärnten om den "ordentlige sysselsettingspolitikken" i "det tredje. riket".

ØSTERRIKERE FØRST

I Januar 1993 lanserte han en kampanje som skulle få mye oppmerksomhet. "Volksbegehren Österreicher zuerst"- Folkebevegelse for østerrikkere først. I regi av Haider organiserte FPÖ en underskriftskampanje som skulle synliggjøre et massivt folkelig ønske om hjemsendelsen av

million, så 750000, og så ned til 50 000 underskrifter. Det endte med 417000 underskrifter. Men Haider tok ikke dette som noe nederlag. Han fortsatte sin offentlige kampanje. Han utviklet det tidligere liberale partiet til et høyreekstremt populistisk parti.

Før Haiders overtagelse av partiet hadde partiet vært i en koalisjon med de regjerende sosialdemokratene. Men disse trakk seg fort tilbake fra dette, ettersom FPÖs politikk utviklet seg i ekstrem retning. FPÖ sin holdning til et østerriksk EU-medlemskap skiftet mange ganger. Det virket som de ikke kunne bestemme seg. Etter hvert utviklet de allikevel en holdning mot EU.

Dette er ett av områdene hvor FPÖ skiller seg fra det norske FrP.

Jörg Haider: FPÖs partifører

utlendinger, og forskjellsbehandling av østerrikkere og utlendinger. Det første målet var å samle 1,5 millioner underskrifter. Dette målet ble snart oppgitt ettersom aksjonen møtte massiv motstand. Flere kjente personligheter samlet seg i grupper og initiativer for å motarbeide underskriftskampanjen. Ettersom motstanden mot kampanjen, og med det også mot Haider-FPÖ, vokste, senket Haider målsettingen till

FPÖ spilte også i kampen mot et mulig EU-medlemskap på det rasistiske kortet. Noe man ikke kunne gjøre i FrP ettersom man her var for medlemskap, til tross for at mange FrP velgere var motstandere.

VALG 94

I valget 1994 sto FPÖ fram som det mest suksessrike høyrepopulistiske partiet i Europa.

I mars 1994 var Haider førstekandidat på listene for delstaten Kärnten. Undersøkelser viste at Haider var medienes yndling. Han medvirket i 13 forskjellige TV sendinger, mens kansleren derimot kun deltok i to. Fra andre partier hørt man generelt lite. Noen politiske analytikere har i ettertid gitt media noe av skylden for Haiders popularitet. Da ser man bort i fra at partiets svært gode økonomi satte dem i stand til å drive en storstilt valgkamp. Hvor pengene nøyaktig kommer fra er det ingen som kan si med hundre prosent sikkerhet. Man vet bl. a. at transportfirmaet Haas stiller helikoptre til Haiders disposisjon i valgkamper. Ved hjelp av disse greier Haider å tilhengere og velgere inntrykk av en helt ny form for politikk. Valgkampaksjonene organiseres som store jippoer med Haider selv som høydepunktet når han ankommer i helikopter. Han gir folk det de vil høre og de lar seg overvelde av den karismatiske føreren. I mars 1994 uttalte FPÖ velgere seg, i en undersøkelse, om sine grunner for å stemme på partiet.

79% sa at de var misfornøyd med den daværende regjeringen. 63% sa at de var redde for "innvandrerbølgen". 68% sa at de stemte partiet p.g.a. Haider som person. FPÖ fikk ca. 25% av alle stemmer. Og med det en voldsom fremgang. Det store målet var imidlertid 1998.

Helt siden Haider overtok makten i partiet har 1998 vært året hvor drømmen om regjeringsmakt skal oppfylles.

Samtidig skal den III. østerrikske republikk utropes. Assosiasjonene til Hitlers tredje rike er klare.

ET EKSTREMISTISK PARTI

Flere utsagn og offisielle partistandpunkter har både overrasket og forskrekket mange. Den tidligere sjefsideologen Andreas Mölzer har uttalt at: FPÖ bekjenner seg til "den tyske ætt og kultur".

Men den som virkelig styrer både linje og politikk er Jörg Haider. En av de første tingene han sørget for etter sin maktovertagelse var å sentrere partiapparatet rundt seg selv. Han sørget for at han skulle være den absolutte makten i partiet. Han an- og avsatte partifunksjonær i et utrolig tempo. På denne måten produserte Haider en frykt innad i partiet. Partimedlemmer og

fotspor

funksjonærer tør ikke lenger å motsi Haider som Parteiführer (hans offisielle stilling). Både p.g.a. frykt for den politiske karrieren, men også for jobben. Haiders nettverk strekker seg også utover partiet og inn i forskjellige bedrifter.

"Vi skal fjerne den svarte og røde pesten med blåsyre når vi kommer til makten"

Jörg Haider

Dr. Helmut Krünes, som er en tidligere FPÖ topp, kandidat, sa selv til avisen "Die Furche" i 1992:

Hvis det er slik at en person fikserer hele partiet rundt seg selv og det igjen fører til at partiet så ikke lenger tør, ikke lenger får lov til å si noe mer, da blir det farlig, da er det farlig." En tidligere personlig venn av Jörg Haider og funksjonær i partiet, Helmut Peter, sa til Der Standard i 1993: "Haider tåler bare ja-siere."

Andre beskrev tilstandene i FPÖ med "partidiktatur" og som et "Führer"-parti. Haider beskriver seg og sin linje i et intervju i avisen "Basta" i 1991: "Den som ikke følger den politiske linjen må gå. Der må man være hard."

Litt senere bekreftet han sin harde linje i Die Presse: "Den som ikke står bak meg og min linje, får finne seg et annet parti." Det var nettopp hans linje som sørget for at mange av de liberale løyene i partiet forsvant. Noe som Haider ikke fant grunn til å fortvile over.

Nasjonalismen ble integrert i partiprogrammet. I 1990 krevde Haider bl.a. en grunnlovsendring. Loven forbyr en ny "Anschluß" mellom Østerrike og Tyskland. Haider mente at denne loven skulle fjernes ettersom den forstyrret Østerrikes "suverenitet". Man bør også bemerke at den nazistiske avisen "Halt" kom med akkurat det samme kravet omtrent samtidig. Et år senere understreket Haider sin holdning ved at han oppfordret regjeringen til å trekke tilbake grunnloven, som markerte opprettelsen av det uavhengige Østerrike i 1955. Både sjefsideolegen Mölzer og partifører Haider uttalte at gjenforeningen mellom Øst og Vest-Tyskland kun var en liten gjenforening for Tyskland. Spørsmålet blir da hva de legger i en virkelig tysk gjenforening. I partiprogrammet fremhever FPÖ også kvinneidealet sitt, som ligner påfallende på det nasjonalsosialistiske. Kvinnen skal belønnes for å føde mange mange barn og for sin innsats i husholdningen.

Om Haider virkelig er østerriksk patriot, noe han

liker å fremstille seg som, er vel heller tvilsomt. Når man selv bekjenner seg til den tyske ætt og kultur, kaller den østerrikske republikk et ideologisk misfoster og omtaler motstandskjempere som falt i kampen mot Hitler-Tyskland for "statsfiender og landssvikere", er det ikke helt enkelt å øyne patriotismen, i det minste ikke den østerrikske...

I 1996 talte Haider ved en sammenkomst for tidligere SS-menn. Han snakket om "vår åndelige overlegenhet". På denne måten snakket han både om FPÖ og SS. Haider har flere ganger stått fram med meninger som snarere rettferdiggjør NS politikken enn å forsvare Østerrikes suverenitet.

På begynnelsen av 90-tallet uttalte Haider at: "Vi skal fjerne den svarte og røde pesten med blåsyre når vi kommer til makten."

I 1985 vakte Haider, i et intervju med avisen Profil, berettiget oppmerksomhet:

Profil: Var NS diktaturet et som alle andre? Haider: Jeg tror ikke vi bør dele totalitære systemer i forskjellige grader. De er generelt ikke det riktige systemet. Profil: Det nazistiske diktaturet var altså ikke forskjellig fra andre totalitære systemer?

Haider: Det er ikke min oppgave å finne ut om diktaturer er mindre humane det ene stedet enn det andre.

Litt senere sa han: For meg fantes det en tid der det kom til krigerske strider. Våre fedre var forviklet i denne. Og til samme tid skjedde det visse ting i NS-systemet som er totalt uakseptable. Disse var aldri min familie del av.

Profil: Hørte jeg riktig "visse ting". Hvilke "visse ting" mener de?

Haider: Jo, det var aktiviteter og aksjoner mot visse grupper, disse aksjoner var et brudd mot menneskerettighetene.

Profil: Har de vansker med å snakke om gasskammer og masse mord?

Haider: Hvis de vil, så var det masse mord da.

FIENDEBILDER

Konstruksjonen av fiendebilder og sammensvergelses-teorier hører til i det høyreekstreme politiske landskapet. Man må alltid finne noen som man kan gi skylden nasjonens problemer. FPÖ har funnet seg en del slike motstandere og fiender, og mot disse fyrer Haider lystig løs. Historien er full av eksempler på at verbale hat-ytringer følges av vold.

Sammenhengen mellom hatpropagandaen og volden oppsummerer den tidligere Haider støttespilleren, Heide Schmidt, slik: "Året begynte med folkebevegelsen og endte med voldshandlinger."

Hovedmotstanderen/Fienden er de såkalte "gamle partier", med det menes de maktavende partier. Dette begrepet bruker også de høyreekstreme partiene Deutsche Volkunion (DVU) og Republikanerne i nabolandet Tyskland. De spiller folkegrupper ut mot hverandre ved å påpeke hvor bra minoritetene har det. En kjent men dessverre meget vellykket politisk metode. Noe av det mest rystende er at visse FPÖ medlemmer snakker offisielt om at det er "plass til Simon Wiesental i Jörgs pipehjørne".

1998 FPÖs ÅR?

Lenge har FPÖ utpekt året 1998 som året hvor de skal ta makten. Haider vil se seg selv som kansler for den østerrikske III. Republik. Nå har det vist seg at støtten til FPÖ ikke lenger er stor nok til at de kan håpe på en maktovertagelse. Haider har, som en sektleder, trukket spådommen om årstallet for innføringen av tusenårsriket.

Av Monitors Tyslandskorespondent.

Nazi dokumenter en del av FPÖ politiske utdanning: Foran partisentralen i Kärnten fant Monitors medarbeider hefter som "Kriegsgefangene" utgitt i NS tiden av den nazityske hæren, Wehrmacht. Heftet beskriver hvordan den rikstyske borger skal oppføre seg ovenfor krigsfanger.

Stig Hornshøj Møller:

Førermyten - en medieskapt fiksjon

gjesten

Stig Hornshøj Møller er forfatter og mag. art. i historie.

Han har vært billedredaktør for historikeren Erik Kjersgaards Danmarkshistorie og bokverket Danmark under besættelsen.

Hornshøj Møller har også skrevet boken Førermyten, om den propagandamessige forutsetningen for nazistenes massebord.

Ordet myte er opprinnelig gresk og betegner en fortelling som begrunner innholdet av en religion og derfor uttrykker "den evige sannhet". Nazismen så seg selv som en ny religion, som ble legitimert gjennom myten om Adolf Hitler som Tysklands fører og grunnlegger av en ny verdensorden på rasistisk grunnlag. Selv om han førte verden ut i et ragnarok, betraktes han nærmest som en gud - eller i det minste en klartseende profet - av nynazistiske og revisjonistiske kretser.

Dette er svært vanskelig å forstå hvis man bare kjenner litt til den selvbestaltede tyske "frelserfiguren" og hans psykopatiske personlighet. Prøv bare å lese litt i hans "Mein Kampf", som ikke bare er elendig skrevet, men også ytterst usammenhengende.

Allikevel er det nødvendig for oss å forholde oss til ham, fordi det lyktes ham å kaste verden ut i en krig, hvis følger kaster lange skygger den dag i dag. "Aldri mer Auschwitz", lød parolen da den systematiske utryddelsen av millioner av jøder, homofile, sigøynere og slavere ble kjent av verdensoffentligheten. Men, dessverre later det til, at mennesket ikke vil lære av fortidens blodige erfaringer.

Adolf Hitler var ikke en gud fra det ytre rom, men et menneske av kjøtt og blod. Som ung var han stort sett uten kontakt med omverdenen og levde i sin egen fantasiverden som særlig bestod av Richard Wagners operaer. Han var etter alt å dømme en velfungerende autist, som manglet evnen til å skille mellom drømmer og virkelighet - og det fikk katastrofale følger da han ble offer for et krigstraume under den første verdenskrig. Natten mellom den 13. og 14. oktober mistet han synet under et engelsk gassangrep, hvoretter han ble transportert til Pasewalk. Her mistet han, den 10. november, synet enda en gang, da han hørte at krigen var tapt - og siden da hevdet han at han ved denne anledningen hadde blitt pålagt oppgaven, av forsynet, med å skape et nytt Tyskland.

Det finnes også en noe mer jordnær forklaring: Fra forskning på krigstraumer hos Vietnamveteraner vet vi hva som skjer når et slik krigstraume oppstår. Bevistheten får et sjokk, hvorpå det skjer en slags personlighetsspaltning i hjernens forsøk på å takle en situasjon som oppfattes som en trussel mot personens fortsatte eksistens. Det oppstår et nytt jeg, som består av personens tidligere overlevelsesstrategier - og denne oppsplitningen i to Jeg'er oppleves som et møte med "Gud" eller "forsynet". Slik var også tilfellet med Hitler, hvis nye jeg - det vi kjenner som føreren - kom til å bestå av elementer fra hans opplevelser av Wagners operaer. Han

fortsatte å leve i sin drømmeverden, men traumet ga ham nå en fanatisme som ga ham en hypnotisk kraft, som virket på de mange som gjerne ville tro på ham. Hitler oppnådde mange av sine resultater fordi tiden var med ham. Men han gjorde det også fordi han manglet den sansen for medmenneskelighet som ville ha satt grenser hos andre. Samtidig virket hans tilsynelatende suksess selvforsterkende på hans eget bilde av seg selv som Tysklands "frelser". Massemediene - især filmen "Triumph des willens"

'' Virkelighetens Adolf Hitler var en psykopat, som burde ha vært tatt under tvangsbehandling på et psykiatrisk sykehus. ''

fra 1934/35 - spilte en avgjørende rolle i denne utviklingen, hvor det etterhvert ble skapt en mentalitet som gjorde forfølgelse, terror og krig til både nødvendige og legitime handlinger.

Kulminasjonen kom med den antisemittiske propagandafilmen "Der ewige jude", som på en or samme tid skulle beordre og rettferdiggjøre massemordet på Europas jøder. Filmen kan sees på som et røntgenbilde av selve nazismens umenneskelige vesen og betraktes fortsatt som så farlig, at den bare tillates vist når det er en ekspert til stede som kan dokumentere dens kynisk manipulasjoner. Selv om filmen nå er 60 år gammel, er den imidlertid fortsatt aktuell. Den kan nemlig kjøpes på video gjennom nynazistiske og revisjonistiske nettverk, hvor den markedsføres som noe enhver patriot bør ha i videosamlingen sin. "Der ewige jude" er full av den ene påstanden mer horribel enn den andre - Bla. at Einstein skjulte sitt hat til tyskerne bak en "obskur pseudovitenskap"! - men det later øyensynlig ikke til å utgjøre noen forskjell for dem som hyller Adolf Hitler og hans sinnsyke rasisme.

Myten om det tredje rikets fører som en frelserskikkelse er en medieskapt fiksjon, som mest av alt dokumenterer faren ved å tro ukritisk på det bildet vi får gjennom mediene. Virkelighetens Adolf Hitler var en psykopat, som burde ha vært tatt under tvangsbehandling på et psykiatrisk sykehus, men det skjedde dessverre ikke.

monitor

antifascistisk tidsskrift

Nr 2 1998, årgang 5
Mars/april

ISSN - 0805 - 0465

Tidsskriftet Monitor utgis av en redaksjonsgruppe, og utkommer annenhver måned.

Monitor utgis i samarbeid med:
Searchlight (UK),
Expo (Sverige),
Reflexes (Frankrike)
og Antifa Infoblatt (Tyskland).

Årsabonnement: 75 kr.

Monitor
Postboks 4741
Sofienberg
0506 Oslo

Telefon: 91 38 08 21
Telefax: 91 26 27 13

e-post: monitor@hill.se
www.hill.se/monitor

Postgiro:
0826 0675347

- JEG ØNSKER Å ABONNERE PÅ MONITOR, KR. 75,- FOR 5 NUMMER
- JEG ØNSKER STØTTEABONNEMENT PÅ MONITOR, KR. 200,- FOR 5 NUMMER
- JEG ØNSKER Å BLI KOMMISSJONÆR FOR MONITOR, SEND PAKKER Å 50 EKS TIL KRONER 60,-

NAVN: _____

ADRESSE: _____

POSTNR/STED: _____

Monitor
Postboks 4741
Sofienberg
0506 Oslo

Tips oss!

Send oss informasjon, avisutklipp, rasistiske løpesedler. OSV

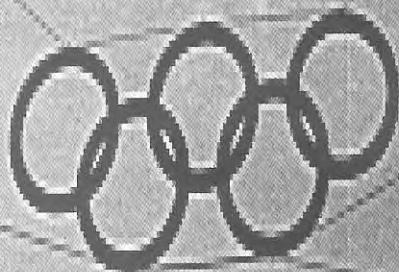
tlf. 91 38 08 21
fax 91 26 27 13

e-post: monitor@hill.se

monitor takker:

- Fellesorganisasjonen i Oslo
- Grafisk-klubben i Asker og Bærum budstikke
- Heismontørenes fagforening
- Lærerforbundet
- Norges Fredsråd
- Norsk forening mot antisemittisme
- Oslo førskolelærerlag
- Oslo lærerlag
- Tømrerne og snekkernes fagforening

Sprinterne

Niggeren Owens sprinter,
germanerne stuper sprengt.
Det blonde stadion undres,
og føreren mørkner strengt.
Men tenk da med trøst på alle
jødiske kvinner og menn
som sprang for livet i gaten -
dem nådde dere igjen!

Nordahl Grieg